

GIULIA BESA
DJALI I KEQ QË UNË DUA

ROMAN

BOTIMET TOENA

GIULIA BESA

DJALI I KEQ QË UNË DUA

roman

Përktheu nga origjinali italisht

Xhimi Lazri

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2021

Autori: Giulia Besa (Xhulia Beza)
Titulli në origjinal: Il cattivo ragazzo che voglio
Botoi në italisht: Giunti Editore

Questo libro è stato tradotto grazie ad un contributo alla traduzione assegnato dal Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione Internazionale Italiano.

Ky libër u përkthye falë kontributit për përkthim të akorduar nga Ministria e Punëve të Jashtme dhe e Bashkëpunimit Ndërkombëtar të Italisë.

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo
Redaktore: Besa Vila
Korrektore letrare: Edona Marku
Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 978-9928-327-96-3

© 2016 Giunti Editore S.p.A., Firenze-Milano
© në shqip Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjete apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA
Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë
Tel. +355 4 22 40 116
E-mail: info@toena.al
botimet.toena@gmail.com
www.toena.al

Andreas,
shpirtit tim binjak

1

Pyetje në ask.fm: Në çfarë moshe ke bërë seks për herë të parë?

Përgjigje: Keni ndonjë pyetje tjetër?

Tashmë është fare e qartë: i dashuri im më urren.

Prej një jave nuk ma hap telefonin dhe nuk u përgjigjet *sms*-ve të mia në *WhatsApp*, në *Messenger* dhe në *Skype*. I ka mbetur vetëm të më bllokojë edhe në *Facebook* e të ndihmojë të ngrihet Muri i Berlinit edhe këtu në Romë, nga Monte Mario e deri në parkun “Caffarella”, nëse nuk më hipën në kokë e t’i vete drejt e në shtëpi.

Tomazoja më urren.

Më urren për mënyrën si u solla me të dhe nuk do të më flasë më me gojë. Po filloj të mos ndihem mirë duke e bombarduar me mesazhe dhe me telefonata: po kaloj nga niveli i së fejuarës në nivelin e ngacmueses. Po si munda të jem aq idiote? E lëndova, e di. Ndonëse, në thelb... kemi vetëm një muaj të lidhur me njëri-tjetrin, nuk është normale të bësh dashuri vetëm pas një muaji. Apo është?

- Ndoshta herën tjetër, - i thashë. Sikur nuk më pëlqente të haja picë apo të shkoja në mbrëmje në

kinema. Përgjigjja ime ishte vërtet budallallëk. Atij iu duk se unë nuk e pëlqeja dhe tani më urren: fytyra e tij nuk la asnjë dyshim. Ishim të shtrirë, ose më saktë “të korkolepsur” në ndenjëset e pasme të makinës së babait të tij, ai ishte sipër meje, ndërsa unë, me fjalët që i thashë, e zhgënjeva plotësisht.

Psherëtij, kthehem me kurriz mbi shtrat. E kaloj kushedi për të satën herë në mendje skenën, në çdo hollësi, në tavanin e dhomës sime, si në kinema: Tomazoja që nuk i përgjigjet refuzimit tim, por mbështet pëllëmbën te shpinorja e ndenjësës, ngrihet dhe tërheq ngadalë dorën nga poshtë bluzës, duke e lëshuar mbërtheckën e sytienit. Pastaj më shikon me trishtim, përzier me bezdisje, dhe më thotë: - Mirë, po të çoj në shtëpi. Më mirë kështu.

Zbriti nga *Lancia Delta*, veshi përsëri xhupin, u ul në vendin e shoferit, shtroi pak flokët e shpupurishur dhe futi marshin e parë. Uturima e motorit ishte e vetmja zhurmë pasi mbylla pas vetes derën e madhe të jashtme të pallatit tim. Kisha pasur mundësinë konkrete, për herë të parë në jetën time, të bëja dashuri me një djalë, të prekja me një gisht parajsën, eh, ndoshta! Por, në të kundërtën, shkava teposhtë në një ferr të heshtur dhe të akullt.

Është e vërtetë, Alesandra ndoshta ka të drejtë, unë i teproj gjërat, por nuk mund të shqis nga mendja ndjenjën se e kam mbyllur një herë e përgjithmonë çështjen me seksin, se kam humbur rastin e vetëm më të mirë. Do të mbetem një beqare e virgjër deri në fund të jetës. E kam shumë të qartë edhe vetë, se ky

është një mendim absurd, megjithatë më është ngjitur e nuk shqitet, si ato posterat e Justin Timberlake-ut, që i ngjisja me vinovil, dhe gishtërinjtë më mbeteshin të përlyer me atë lëndë kutërbuese dhe të pashqitshme.

Tomazoja është i lezetshëm, me thënë të drejtën i ngjan pak Justin Timberlake-ut dhe unë jam e bindur se ai e mban mjekrën dhe me qëllim me atë model, sepse i vjen mirë ta krahasojnë. Tomazoja më pëlqen, më pëlqen shumë, u pëlqen edhe mikeshave të mia, që e pranojnë pa kushte. Ai është katër vjet më i madh se unë, ekspert..., pra nuk kish ku gjendej më i mirë. Por, ja që ajo ndrojtja ime e mallkuar më pengoi t'i thosha po. Po nuk iu dhashë, a kam ndonjë shpresë për të ardhmen? Kurrë nuk kam për të gjetur një tjetër si Tomazoja.

Kthehem në ijë dhe kap celularin e hedhur mes palosjeve të kuvertës *Designal*. Hap ekranin, ai shndrit në gjysmerrësirën e dhomës: paska vajtur ora nëntë, edhe dielli i majit ka perënduar.

Oh, o Zot, çfarë trishtimi!

Nuk ka asgjë më dëshpëruese sesa një celular i heshtur, që prej orësh të tëra nuk më jep asnjë sinjal. Gjë prej gjëje. As njoftimin më të vockël. Duket se nuk është vetëm Tomazoja që nuk do të më flasë, por e gjithë bota më ka hequr vizë.

Ndoshta duhet t'i telefonoj Alesandrës. T'i tregoj për të dhjetën herë në këto pesë ditë se si i thashë *jo* Tomazos. Kur i flas më vijnë ndër mend gjithnjë disa hollësi të reja: që nga era e ndenjësive të pasme të makinës, deri te loja e dritave dhe e hijeve mbi xhamet

e dritarezave, kur era frynte gjethet e pemës, poshtë së cilës kishim parkuar. Mirëpo kjo bisedë me Alen mund të më ndihmojë, të më lehtësojë peshën. Nuk ka ndodhur në këto pesë herët e fundit, por shpresa mbetet.

Lëviz nëpër rubrikë derisa gjej numrin e saj. Gatitem ta shtyp, kur majtas më shfaqet një njoftim për një *sms* që sapo ka mbërritur. Duhet të jetë shoqja ime e dashur, ndodh shpesh që, kur dua t'i telefonoj, ajo më kërkon e para, si të jemi telepatike. Ndoshta varet nga fakti se jemi shoqe të ngushta prej një jete, qëkur kemi qenë në kopsht. Klikoj në ikonën e vogël të *sms*-ve.

Oh, prëndi, nuk qenka Ale. Është Tomazoja.

Nëse do akoma të takohemi, sonte do të jem në "Circo Massimo", rreth orës njëmbëdhjetë. Të pres.

Më mblidhet një lëmsh në grykë, zemra më rreh kaq fort sa e ndiej të më gjëmojë në veshë. E lexoj dy herë mesazhin. Po, po, po! Nuk arrij të besoj se më ka falur! Qëkur jemi lidhur, çdo të shtunë jemi takuar në "Circo Massimo" për një piknik romantik nate. Traditë e vogël, e ëmbël. Këtë të shtunë i kisha humbur shpresat, por ja që...

Hidhem mbi shtrat, si dymbëdhjetëvjeçare. Pastaj ndaloj në vend dhe shtrij fort flokët pas. Jo, Kiara, nuk je më vajzë e vogël. Ke mbushur tetëmbëdhjetë vjeç prej dy muajsh dhe duhet të sillesh si e rritur. Duhet të jesh serioze dhe të marrësh përgjegjësitë që të takojnë. Në qoftë se vendos të takohesh me Tomazon te "Circo Massimo", duhet të jesh gati t'i

thuash po. Pas sandviçëve të gatshëm, birrës dhe kokakola *Light-it*, aty, mbi shtrojë, mbi bar, nën yjet që shndrisin, ka mundësi të të kërkojë të bëni dashuri. Mundësi *konkrete*. Dhe do të gjendesh përballë dilemës së javës së shkuar.

“Si t’ia bëj?”, mërmëris me vete, duke ngrënë thoin e gishtit të madh, me shikimin ngulur mbi sytë e mëdhenj dhe opakë të pelushit të kuq në formë elefanti, që ka zënë vend mbi laptopin tim. - Çfarë t’i them kësaj radhe? - e pyes Dumbon, i cili, nga ana e tij, nuk më kthen përgjigje.

Tund kokën. Nuk më duket veprim prej të rriture ky, që t’i kërkoj ndihmë një elefanti të kuq. Jo, jo, mjaft me sjellje prej vajzukeje. Më mirë të flas me Alesandrën!

Hap *WhatsApp*-in dhe i dërgoj një mesazh zanor: dua që ajo të dëgjojë se jam e shqetësuar, ta ndiejë zërin që më dridhet, sepse jam shumë e emocionuar që duhet të marr vendimin më të rëndësishëm të jetës. Ale duhet të përgatitet të më mbështesë si asnjëherë deri sot.

Zilja e telefonit nis në një të dhjetën e sekondës pas mesazhit zanor. Unë afroj telefonin. Zëri i Alesandrës më shpërthen në vesh.

- Dreqin, Kiara! A e di sa vajza do të jepnin qimet e kokës vetëm të ishin në vendin tënd?

- Pse, ka njerëz që paguajnë për t’u shurdhuar?

Alesandra qëron fytin, e turbulluar. Ndoshta e ka kuptuar se më shpoi timpanin e veshit.

- Doja vetëm të të tregoja sa e gëzuar jam për ty, - thotë. - Megjithatë, në qoftë se nuk jeni kuptuar mirë,

përgjigjja ime ndaj pyetjes sate është: *po, pa diskutim*. Shko dhe jepja.

- Ndonjë përgjigje më pak vulgare? - Ndryshe do të më vinte shumë zor.

- Shko dhe kalo natën tënde të parë të dashurisë, natën që do të të ndërrojë jetën, natën pas së cilës nuk do të jesh më e njëjta. Dhe, më në fund, shijoje pak edhe ti. Është e rëndë që në moshën tetëmbëdhjetëvjeçare nuk ke bërë akoma dashuri.

- Nuk e di nëse jam ende gati. - Rrotulloj një tufë flokësh të zinj rreth gishtit dhe kafshoj buzën. - Herës tjetër pandehja se isha, por në çastin e fundit më kapi një dhimbje e tmerrshme në stomak dhe e kuptova se duhet t'i thosha jo. E ndieja se nuk ishte e drejtë ta bëja atje, në atë moment.

- Sonte do të jesh e përgatitur. Do të të ndihmoj unë.

Në disa çështje unë i besoj verbërisht asaj: për vete ka bërë rregullisht dashuri që pesëmbëdhjetë vjeçe. Prandaj duhet ta ketë njëfarë përvoje. Dhe tani ja ku erdhi koha të më zbulojë të gjitha sekretet e saj.

- Po hap veshët e po mbaj shënime.

- Rregulli numër një, duhet të ndihesh shumë e bukur. Sikur edhe dyshimin më të vogël të kesh se fytyra apo trupi yt nuk duken aq mirë, nuk do të kesh guxim, ose, më keq, do ta ndërpresësh gjithçka në mes. Mjafton një puçërr, një e gërvishtur apo një fije sallatë mes dhëmbëve dhe do të të duket vetja shëmtirë. Gërvishtjeve nuk kemi çfarë t'u bëjmë, përveçse t'u vëmë pak pudër, por të tjerat rregullohen. Shikohu në pasqyrë dhe më thuaj se çfarë nuk të pëlqen.

Ngrihem nga shtrati dhe prek murin, duke kërkuar butonin e dritës. Por, më rrëqeth një drithërimë frike dhe, përpara se të veproj, mbërthej fort elefantin e vogël. Dumboja do të më japë siguri. E ndez dritën dhe vendosem përpara pasqyrës që zë të gjithë kanatin e dollapit të hapur.

Flokët e drejtë më bien me tufa të çrregullta përmbi supe, një balluke e pabindur më zbret përmbi fytyrë dhe më ledhaton sytë ngjyrë lajthie, me qerpikë të trashë, sa duken sikur i kam lyer. Flokët e mi të zinj e të shndritshëm dhe sytë e errët krijojnë kontrast të fortë me lëkurën e çelët dhe kjo gjë më ka pëlqyer gjithmonë te pamja ime.

- Mund të them se nuk kam asnjë puçërr.
- Iku një.

Heq bluzën e pizhameve, ngre gjinjtë me duar dhe i afro, duke i shtrënguar me njëri-tjetrin. Pastaj ngrihem në majë të gishtave, kthehem në profil, duke bërë sikur jam me taka dhe i jap hijeshi trupit tim të lehtë e të hollë. Ngre edhe më lart pantallonat e shkurtra, që të zbuloj kofshët: ja si do të dukeshin sikur të vesh minifundin e ri që kam blerë përpara Pashkëve dhe që nuk kam marrë guxim deri sot ta përdor.

Dekolte, taka, minifund... nuk do të dukeshin aspak keq, edhe pse do të ndiheshin një mijë herë më mirë veshur me pizhamet e mia, qëndisur me lule dhe me Dumbon nën krah. Nuk kam faj nëse përbrenda ndihem si Dora eksploratorja dhe jo si Beleni.

Dhe dyshoj nëse Tomazoja do të donte të flinte me Dorën.

E lë elefantin në vend, që t'i bëjë rojë kompjuterit dhe përqendrohem te pasqyra. Marr frymë thellë. - Edhe trupi mirë më duket, pak a shumë, por, nuk e di... Çfarë mund të bëj që të ndihem vërtet e bukur?

Alesandra psherëtin.

E shoh që tund kokën e zhgënjyer: me siguri i dukem budallaqe e tëra.

- Puna e parë është të shpyllëzohesh.

- Si?

- Duhet të depilohesh. Gjithandej.

- Po e depiluar *jam!*

- Jo, zemër, duhet të depilohesh si nuk ke bërë kurrë më parë. Para se të shkoja për herë të parë me Danielen, vura lente kontakti, u mbylla në banjë dhe shqyrtova çdo centimetër të trupit tim se mos gjeja qoftë edhe një fije të vetme tradhtare. Dhe ia vlejti! Kisha harruar të kaloja dyllin pas pulpës, ku kishte mbetur një vijë e trashë me qime. E kupton? Po sikur t'i kishte prekur Daniele?

- Besoj se do ta duronte.

- Mos e merr kaq lehtë. Në punët e qimeve meshkujt janë po aq buzëhollë sa dhe ne.

Këshillat e Alesandrës nuk mbetën te lëkura ime, e cila nuk mjaftuaka të jetë e lëmuar si bythkat e një bebeje, por duhet edhe të hidratohet, të parfumohet e të masazhohet me kremrat e duhura; mikja ime më shpjegon edhe se cila është lartësia ideale e takave, në çfarë ngjyre duhet të jetë fundi, sa kopsa të bluzës duhet t'i lë të zbërthyera, që të bjerë në sy dekolteja dhe si duhet t'i mbledh flokët, sepse, pasi t'i lidh me

një mënyrë të zgjuar, nuk do të ma mbulojnë qafën. I mbaj shënim të gjitha këto e hidhem në veprim.

Më parë e kaloj një gjysmë ore të mirë në dush, për të zhdukur edhe qimet e fundit rebele, pastaj filloj të provoj veshjet e ndryshme. Ndërrohem dhe ia dërgoj fotot me *WhatsApp* Alesandrës, e cila do të thotë fjalën e fundit. Vesh këmisha njëra pas tjetrës, xhinse pothuajse të ngjitura, sytiena të fryra, funde të të gjitha gjatësive, geta-rrjetë me thurje të hapur, këpucë balerina krejt të sheshta ose taka marramendëse.

Më në fund, pas një seri kombinimesh, më shkon nuk më shkon, batutash ironike të Alesandrës, vendos të vesh pantallona të zeza, ngjitur pas këmbëve dhe një pulovër shumë të hapur përpara, që lë të duken nga pak sytienat. Flokët të lëshuar, si gjithmonë, për trukun vetëm një laps të lehtë. Ah, këpucët: mbatha atletet që shkoj në fizkulturë. Alesandra mund të këmbëngulë sa të dojë, por “Circo Massimo” është park dhe po të shkoj me taka atje, e vetmja gjë që do të përfitoj është se do të kaloj natën me Tomazon jo në një shtrat, por në një barelë spitali me kaviljen e thyer.

- Je yll. Bëj qejf! - më dha leje Alesandra. - Dhe, kur të kthehesh, më merr menjëherë në telefon, në çdo orë, do të të pres zgjuar. Do të jetë biseda jonë e parë mes grash të rritura. Dua të di edhe të gjitha hollësitë!

Vështrohem edhe një herë në pasqyrë, shuaj dritën dhe dal nga dhoma në majë të gishtave. Përshkoj korridorin, drejt derës. Tek kaloj pranë sallonit mbaj frymën. Nuk e dëgjoj televizorin, ndoshta mamaja

nuk është kthyer akoma në shtëpi... mund dhe të shkoj një çast në kuzhinë e të rrëmbej ndonjë gjë nga frigoriferi. Në çantën hedhur supit nuk kam asgjë, përveç një peshqiri për ta shtruar përtokë. Nëse Tomazoja nuk ka menduar për ushqime, ky do të jetë pikniku më i shkurtër në histori. Por, fundja, nuk do të mërzitem aspak për këtë gjë.

- A nuk është pak vonë për në shkollë?

Mami është te dera e kuzhinës, pas saj frigoriferi i hapur, në dorë ka një gotë mbushur me kuba akulli në një lëng ngjyrë qelibari. Nga era mendoj se është *brandy*. Ajo pi një gllënjë. Është akoma e veshur shik me kostumin e çelur të modës së fundit, me flokët e mbledhur përkryer dhe me një truk që nuk ka të sharë. Si gjithmonë buzët i shkëlqejnë nga i kuqi, në një ngjyrë tepër të ndezur, që mund t'i shkojë vetëm asaj. Ah, këto hekurudhat e mallkuara: kur pres në stacion, treni është gjithnjë me vonesë, ndërsa pikërisht sot Shigjeta e Kuqe nga Milanoja duhet të ketë ardhur më herët nga orari. Dhe mami ka mbërritur në shtëpi në çastin e duhur për të më prishur punë.

- E ku po shkon me atë çantë? - më pyet.

- Do të mësoj me Alesandrën.

Ajo ngre lart njërën vetull dhe unë ndihem si ai miushi i strukur në një qoshe nga frika e maçokut. Gjeta një shkak tepër idiot, që nuk e ha asnjëri. Më mirë ta korrigjoj menjëherë.

- Eh, po ta them, do të dal me një shok.

Mami pi edhe pak *brandy* dhe e lë gotën mbi tryezën rrumbullake me pllakë mermeri në mes të kuzhinës. - Kur ke ndër mend të kthehesh?

Mami im është njeri i çuditshëm. Me mesataren time, që shkon te teta, gjë që po e theksoj, duhet të më lejojë të dal edhe në tre të natës pa e bërë dysh, por çdo herë më bombardon me pyetje: a i kam mbaruar të gjitha detyrat? Jam përgatitur për provimin e radhës? Oh, çfarë mërzie! Po është e shtunë mbrëma, dreqi ta marrë! Por, kur mamushja ime ngatërrestare ia fillon këtij hetimi, duhet ta marr me të mirë.

I afrohem dhe i jap një të puthur në faqe, por ajo është me taka dhe unë duhet të ngrihem në majë të gishtave.

- Nuk do të vonohem pas mesnatës, të premtoj. -
Bëj një hap pas. - Po dal me Tomin!

Edhe pse përmenda të dashurin tim, fytyra e mamit nuk ndryshon aspak. Dhe dihet që edhe asaj i duket simpatik.

- E ke marrë celularin?

- Sigurisht, mirupafshim! Shkoj te dalja me hap të shpejtë dhe i zbres rrufeshëm shkallët, përpara se ime më të kujtohet se nuk e meritoj të zbavitem.

Por, nuk mund të më pengojë, jo sonte. Ky takim është shumë i rëndësishëm, më i rëndësishmi i jetës sime.

Sonte do t'i them lamtumirë virgjërisë.

Pyetje në ask.fm: Cili është qyteti më i bukur natën?

Përgjigje: Shoqet që kanë qenë atje, betohen se është Nju-Jorku ose Parisi. Por, unë jam e bindur që është Roma, natën, aty ka më shumë yje sesa në çdo vend tjetër në botë.

Era më merr flokët, m'i përpush poshtë kaskës ndërkohë që eci me shpejtësi me motorin tim; në veshë më ushton *Shaki it off* e Taylor Swift-it, që kufjet e lëshojnë në kulm të volumit. Në rrugën deri te “Colosseo” nuk ka trafik, kështu nuk e ul shpejtësinë, por bëj zigzage mes grupeve të vogla të turistëve, që shkojnë drejt rrugës “San Giovanni”, në kërkim të ndonjë picerie të mirë.

Nuk duhet të nxitohem: me gjithë punën e përkorme të “shpyllëzimit” dhe provat e pafundme para pasqyrës, munda të dal para kohe. Por, megjithatë, kam dëshirë të rend nëpër natë, sa më shpejt të mundem, derisa era të m'i skuqë faqet. Pa dyshim, *sccoter*-i im *Scarabeo* - që është i përdorur, se mami po kalonte fazën e saj antikapitaliste - e mendon ndryshe dhe, kur rruga rreth “Colosseo”-s bëhet e përpjetë, motori rënkon paprerë.

Po nuk ka rëndësi! Thith me gjithë mushkëritë ajrin e freskët të mbrëmjes, është aq i mrekullueshëm! Më duket sikur thith aromën e pishave në breg të detit, përzier me atë të bimësisë në Colle Oppio, që në maj shpërthen në lulëzim. Ajri është i ngrohtë, po paralajmëron verën.

Po shkoj në “Circo Massimo”, një gropë ovale e gërmuar brenda çimentos së qytetit dhe e madhe sa një fushë futbollit. Terreni është i ndryshueshëm, një përzierje hapësirash me bar dhe me shkurre të egra, pa asnjë rregull përveçse atij të mungesës së mirëmbajtjes. Vetëm rrugina me zhavorr, që përshkon gropën nga njëra anë në tjetrën, tregon për një përpjekje për t’i dhënë pak kuptim këtij vendi të lashtë. Dikur ishte cirk i vërtetë, me shumë shkallare prej druri, ku romakët ndiqnin garat me kuaj. Madje në disa raste e mbushnin me ujë, duke krijuar një pishinë të stërmadhe në mes të qytetit, ku jepeshin shfaqje betejash navale.

Tani, zakonisht, aty organizohen koncerte. Disa kohë më parë erdhi Lady Gaga dhe mua akoma më kujtohet që babi më mbajti mbi supë gjatë gjithë koncertit të Vitit të Ri, që atij i pëlqeu shumë. Jam e sigurt se edhe kjo mbrëmje do të jetë pjesë e një albumi me kujtime të paharrueshme: unë do të bëj dashuri për herë të parë poshtë një qielli plot yje. Me Tomazon.

Do të jetë shumë bukur. Kupola e qiellit sipër nesh, flladit ledhatues, bari i butë që na prek, uturima e makinave që dëgjohet pak, për shkak të cinxërimit

së bulkthave. Do të jetë njësoj si të gjendemi në një ishull të shkretë apo në mes të një fushe në fshat. Sikur tre milionë romanë të jenë zhdukur, për të na dhuruar neve një moment magjik, vetëm për ne të dy. Për mua dhe Tomazon.

Unë hodha zaret, e di, por bëra mirë që prita: aty brenda makinës *Lancia* do të ishte diçka shumë e shpifur. E kujt do t'i pëlqente të bënte për herë të parë dashuri me frenën e dorës ngjeshur pas këmbe? Tek vështroja fytyrën e Tomazos sipër simes, nuk po eksitohesha, më shumë më dilte para syve fytyra e Alesandrës, kur do t'ia rrëfeja këtë ngjarje: *Po, Ale, të jesh e bindur, ishte aq romantike! Më bëri të vetën në ndenjësën e pasme të makinës dhe pastaj shkuam të hamë një qebap te "Harku i Travertinës". Qerasa unë.*

E bukur shumë, lëre mos e pyet!!

Por, kësaj radhe do të jetë krejt ndryshe. Atmosfera është e përkryer dhe unë jam gati. E përgatitur, e vendosur dhe e depiluar: në qoftë se do të zmbrespem edhe sot, betohem se nesër do të paraqitem te Santa Maria dhe do të dorëzohem murgeshë!

Kërcej përsëri përmbi kalldrëme me të gjithë shpejtësinë. Tashmë "Colosseo"-n e kam lënë pas, me bisht të syrit ia shoh përvijimin përmbi kurorat e pemëve. I përndritur nga fashat e dritës së verdhë të projektorëve të vegjël, ai duket si një disk fluturues i ardhur nga një botë tjetër, mbeturinë e një anijeje kozmike aliene, e zbritur shekuj më parë. Keti Perry është në të njëjtën gjatësi vale me mua dhe fillon të këndojë *E. T.*

Arrij në “Circo Massimo”, kthehem djathtas dhe kaloj përpara klubeve të pakta, përballë rrënojave romake. Nga dyert e hapura, dritat e neoneve përhapen mbi rrugën që rrethon gropën dhe nga brenda lokaleve dëgjohen biseda të zhurmshme, të qeshura të rinjsh dhe trokëllitje gotash. Heq kufjet dhe ngadalësoj. Ai nuk mund të jetë duke pirë me shokët. Jo sonte. Jo para se të takohet me mua. Jo, se do të ishte vërtet tepër e çuditshme.

Parkoj motorin pas murit të jashtëm të një bari dhe zbres në këmbë në gropën e “Circo Masimos”. Më mbështjell errësira: asnjë llambë nuk e ndriçon këtë pishinë shkurresh e dheu, nën një qiell pa hënë. Vetëm yjet më vështrojnë, ato pak që xixëllojnë e që mundin të përshkojnë shtresën e ajrit të ndotur që ndehet mbi qytet. Befas më dhemb stomaku dhe shtrëngoj krahët në kraharor. Në pak çaste, atmosfera duket se ka humbur çdo hije romantizmi dhe më kap një parandjenjë e keqe.

Eci mbi bar, shoqëruar nga zhurma e trafikut, këpucët më zhyten mes rrënjëve të buta e të qullëta. Pema në qendër të rrethit më duket si koka e një gjarpri gjigant që del nga ujërat e qelbura e plot baltë të një kënete. Një paralajmërim që, nëse afrohem si shumë, gjarpri do të ngrihet frikshëm e do të më gëlltisë. Po çfarë mendimesh idiote. Po dridhem. Për faj të dekoltesë, përse duhet të ishte aq e hapur? Por, shoqja ime deshi që të vishesha në këtë mënyrë, sa të ngordh së ftohti! E marrtë dreqi Alesandrën, me gjithë këshillat e saj!

Arrij te pema që për fat është vërtet pemë dhe jo gjarpër. Mbështes shpinën te trangu, që ngrihet i errët drejt qiellit me yje të dobëta. Marr frymë ngadalë, duke vështruar pallatet që rrethojnë anën më të prerë të “Circo Massimo”-s. Dritaret me dritën ndezur më japin siguri, edhe pse janë shumë larg.

Nuk duhet të më kapë paniku, nuk ka pse të kem frikë. Unë dhe Tomazoja kemi ardhur dhe herë tjetër këtu, natën. Kemi pirë në *pub* dhe kemi bërë piknik, para se të shtriheshim në bar e të përqafoheshim. Por, vetëm kemi hequr bluzat e jemi puthur. Tomi një herë deshi të më fuste dorën te mbathjet, por e ndala duke e kafshuar në qafë, sa ai filloi të qeshte. Për fat të keq jam një vajzë e pasigurt. Të paktën për sa i përket *kësaj gjëje*.

Shikoj orën në celular. Njëmbëdhjetë e çerek. E çuditshme që Tomazoja nuk ka arritur akoma, zakonisht ai arrin i pari në takime, gjithnjë e gjej tek më pret.

I shkruaj një *sms*: *Ku je?*

I vij rrotull pemës, por nuk shoh gjë prej gjëje. Mund të jetë dhjetë hapa larg meje dhe të mos e vë re. Lëshoj çantën e shpinës përtokë dhe ulem mbi të. Ngre sytë nga qielli: pikëzimet e yjeve vijnë e duken gjithnjë e më zbehta, të largëta e të ftohta. Zakonisht errësira nuk më bezdis, përkundrazi, kur zbrisja në gropë dorë për dore me Tomazon ndihesha e qetë, sikur hyja në shtëpinë e një miku të vjetër e besnik. Ndërsa sonte hijet më rrethojnë, zgjasin tentakulat e tyre dhe po më kalojnë mornica, njësoj si ajo ndjesia

që të kap kur vesh pulovrin dhe një elektricitet i fortë të shpon me gjilpëra të holla në qafë. Me siguri më vjen nga shqetësimi. Ose nga makaronat e ngrira, të ngrohura në mikrovalë, që hëngra për darkë. Ose... Nuk e di përse po ndihem kështu dhe, ngaqë nuk e di, bëhem edhe më keq.

Celulari dridhet.

Sms-ja e Tomazos thotë: Më në fund erdhe një herë në orar, por, po vij.

Ia ngul sytë ekranit. Çfarë lloj mesazhi është ky? Kështu fillohet një mbrëmje romantike? Ku është sjellja e dashur, ëmbëlsia, ndjeshmëria? Po qe kështu, i ftohtë si akull, më mirë të mos më kishte lënë takim.

Kalojnë minuta të tjera të ngadalta dhe unë vazhdoj të rri ulur mbi çantë. Vetëm. I shkruaj një mesazh Ales në *WhatsApp*. I shpjegoj gjendjen dhe ajo më përgjigjet se, në qoftë se Tomazoja nuk po vjen, duhet të ngrihem e të iki menjëherë: kurrën e kurrës nuk duhet të na trajtojnë si leckë. Kurrë. I ka ndodhur me një ishin e saj dhe ka vuajtur shumë. Duhet të jemi të forta e madje dhe të nxehe mi, po qe nevoja. Si për shembull, kur ke takimin më të rëndësishëm të jetës dhe ky tipi të lë ta presësh në mes të natës në atë qoshe të errët.

Filloj të nxehem gjithnjë e më shumë me Tomazon, por vendos ta largoj ndjesinë dhe ta pres edhe dhjetë minuta. Sepse, në atë herën e fundit isha unë që u solla keq dhe do të ndihem në faj t'ia mbath tani pa biseduar të paktën me të. Ndoshta i ka dalë përpara diçka e papritur. Mos i ka ndodhur gjë. Por, në njëmbëdhjetë

e dyzet e pesë u kalua çdo kufi: nuk duroj dot më të pres aty, e ulur e duke ngrirë.

- Shkofsh në djall!

Ngrihem dhe fshij pantallonat. Djathtas dëgjoj një frushullimë bari. Zhurmë hapash. Kthehem në atë drejtim. Nga errësira shfaqen disa djem, fytyra që nuk shquhen në sfondin e ndritshëm të *pub*-eve. Ngre celularin dhe ndez *flash*-in e fotokamerës, duke ia drejtuar grupit të vogël.

- Tomi? Ti je?

Drita i lëvrin në fytyrë, i nxjerr në pah tiparet delikate, mjekrën si Justin Timberlake dhe sytë, profilin e ulur që e adhurova ditën e parë kur vështrimet tona u kryqëzuan.

- Ç'kemi, - thotë me zë të thatë, pa ngrohtësi.

Nuk më buzëqesh. Kush janë ata pas tij? Shokët e universitetit?

I afrohem dhe zgjatem ta puth, por Tomazoja e heq mënjanë fytyrën. Buzët e mia nuk prekin të tijat, por vetëm mjekrën e ashpër në faqe. Zemra më ngec në vend, gjaku më ngrin. Tërhiqem një hap.

- Mund ta di si është puna? - e pyes. - Kam gati një orë që po të pres. - I bëj me shenjë nga djemtë që i rrinë pranë. - Po këta kush janë?

- Ca shokë, - thotë. - Po pinim këtu pranë. U vonuam pak, po nuk ka nevojë të sillësh si histerike.

Histerike? Unë? Shtangem në vend e tmerruar, ndërsa shokët e tij qeshin dhe flasin me njëri- tjetrin. Dua të flas, por nuk më dalin fjalët. Jam pa gojë. *Po pinim...* Ndërsa unë rrija këtu, duke vrarë mendjen

me dyshime, duke u shqetësuar për të, në të ftohtë, në errësirë me bulkthat që bëheshin gati të më hidheshin te dekolteja e të më tmerronin për vdekje!

Fytyra më bëhet flakë, më hipën zemërimi.

- Qenke i dehur? Apo je trullosur aq sa nuk mban mend më takimet? Vetë më kërkove të takoheshim. - Shtrengoj celularin në grusht dhe drita e *flash*-it nuk ia ndriçon më fytyrën. - Në qoftë se doje të dilje e të pije me shokët mund ta kishim lënë një herë tjetër.

“Pandehja se edhe ti doje të kaloje një mbrëmje të veçantë”, mendova, por publiku i atyshëm, - i numërova ata shokët e tij, ishin pesë koka idiote që qelbeshin erë djerse dhe birre, - më pengoi të bija në romantizëm, apo, më keq, në melankoli. Nëse kujtojnë se do të shijojnë shfaqjen kur e dashura e Tomit ia plas të qarit teksa ai sillet si i fortë, gabohen rëndë.

- Përveçse e ftohtë, qenka dhe nervoze, - ia bën njeri prej tyre. Që do të thotë se Tomazoja ua paska rrëfyer të gjithëve mospranimin tim. Ka përfolur momentin tonë më intim. Dhe me siguri e ka lëshuar gojën dhe ka treguar hollësitë: si m'u bë mishi si i pulës në krahë, kur po më puthte, sa më vinte turp që po më shihte vetëm me sytë, era e eksitimit tim... Më vjen të vdes. Fundosem në kënetë, gjarpri më pret me nofullat shqyer.

- Dëgjo, Kiara... - Tomazoja, që tani është një profil në errësirë, pi një gllënjë nga shishja e birrës që mban në dorë. - U mendova dhe nuk më duket se jemi mirë bashkë. Them se duhet të bëjmë një pushim.

E thotë kështu, me ton shpërfillës, si dikush që i tregon kodin fiskal punonjësit të postës. Ky nuk është ai djaloshi i sjellshëm, i cili një muaj më parë më shoqëroi të shihja Fakultetin e Ekonomisë së Sapienza-s, djaloshi që kur pa një gjimnaziste të hutuar, e ndihmoi si udhërrëfyes. Nuk është djali që më shtyn butësisht flokët nga qafa për ta mbuluar me të puthura ose që vjen të më marrë kur dal nga shkolla dhe më ngushëllon me një buqetë trëndafilash, nëse nuk e kam bërë mirë një detyrë klase dhe përsëri me buqetë trëndafilash vjen e më uron kur marr notë të mirë. Nuk është Tomi im ose ai që pandehja se ishte Tomi.

Ky këtu është një maskara që po më lë vetëm, sepse nuk ia dhashë. Dhe që zvarrit pas vetes pesë idiotë të tjerë për t'u ndier më i fortë, për t'u treguar atyre se ai i lë vajzat kur t'i dojë qejfi, sepse gjen një tjetër, kur të dojë, aty në *pub*.

Shokët e Tomazos heshtin, me sytë që u shkëlqejnë nëpër natë. Një tufë ujqish rreth presë në agoni.

Dua të tregohem e fortë. Nuk dua të qaj. Nuk dua të më dridhet zëri, dua t'i them Tomazos të shporret bashkë me shokët e tij e të largohem me kokën lart. Dua ta harroj këtë histori dhe të dal prej saj me dinjitet. Por, kur mendoj sa e ngazëllyer dhe sa e lumtur isha vetëm një orë më parë, kur kaloja piasrën në flokë duke përfytyruar Tomazon t'i ledhatonte, duke më pëshpëritur në vesh se më donte...

Kur mendoj sa shumë e dëshiroja më duket sikur do të vdes në vend.

Nëpër faqe më rrjedh një lot tradhtar. Rënkoj. Shpresoj vetëm se në errësirë nuk dallohet se po filloj të qurravitem.

- E mjaft, mos bëj kështu. - Tomazoja më afrohet, zgjat dorën e lirë për të më fshirë fytyrën. Do të ishte një gjest shumë i ëmbël, sikur të mos ma kishte bërë zemrën copë.

Zmbrapsem.

- Tani po e kuptoj pse i ke marrë shokët me vete, - i them, me zërin e fortë, megjithëse jam gati të shpërthej në lot. - Nuk do të kishe guxim të më lije, po të ishe vetëm.

- Shiko, Kiara, erdha të ta them në sy, sepse të respektoj. Mund të të kisha dërguar edhe një mesazh.

- Do të ishte më shumë në stilin tënd. - Qesh me ironi. Do të doja që të tingëllonte si e qeshur përbuzëse, por është e vështirë kur lotët të rrjedhin faqeve.

Ngre fytyrën për ta parë drejt e në sy. Tiparet e tij të ëmbla, aq të njohura, zhyten në terr. Kujtimi se si i prekja lehtë faqen dhe si fërkoja hundën pas mjekrës së tij përpara se ta puthja, më lë në gojë një shije të hidhur, si të zbuloj se fruta që nga jashtë duket aq e shijshme, në të vërtetë, nga brenda është e kalbur.

- Erdha të vazhdoja bisedën e asaj natës së fundit, - vazhdoj. - Por, tani po mendoj se bëra mirë që nuk pranova, se djemtë e dobët si ti nuk janë gjë në krevat.

Një nga shokët e Tomazos lëshoi një fërshëllimë të shkurtër, një tjetër më shpjegon me terma vulgarë se sa shumë do të më kënaqte ai. Jam buzë greminës, në kulm të dëshpërimit. Dua t'i gjuaj me celular

fytyrës Tomazos dhe të iki. Por telefoni më duhet që t'i telefonoj Alesandrës, pra nuk më mbetet veçse të zhdukem sa më parë prej andej.

Marr çantën dhe, ndërkohë që Tomazoja po tallet bashkë me shokët dhe po shkrihet me shakatë e tyre idiote, unë nisem me hap të shpejtë drejt rrugës, drejt barit pranë të cilit kam lënë *scooter*-in. Nuk e kthej kokën as për një çast, por vërej me dëshpërim se brenda meje ka ende një shkëndijë shprese: se ndoshta Tomazoja është penduar për atë që më bëri, se ndoshta do t'i përzërë ata shokët e tij debilë dhe do të më vijë pas me vrap. Do të më lutet ta fal, dhe unë do t'i jap nderin e piknikut mbi bar, përpara se të shtrihemi mbi peshqir, për të vazhduar natën tonë të dashurisë.

Për të vazhduar. Ajo as nuk filloi.

Rrufis hundët dhe fshij fytyrën nga lotët me mëngën e pulovrit. Tani jam larg dhe për fat të mirë Tomazoja nuk më ka ndjekur, sepse tani që po qaj me lotët lumë nuk dua t'i jap kënaqësinë të më shohë aq të dëshpëruar.

Pyetje në ask.fm: Zemër e copëtuar, çfarë po bën?

Përgjigje: Në pritje që helmi të ketë efekt, po bëj maratonën *Pretty Little Liars* me shoqen time të ngushtë.

Dyshoj fort se një maratonë filmi mund të më ngrejë moralin, por Alesandra është e bindur për të kundërtën dhe sonte nuk kam forcë ta kundërshtoj. Prandaj ulem mbi një nënkresë të trashë në ngjyrë të kuqe: Ale e ka mbuluar dyshtemenë përpara televizorit me nënkresa ngjyra-ngjyra dhe përgatitem të përballoj natën më të keqe të jetës sime.

Por, mund të kishte shkuar edhe më keq. Mund të isha në shtëpi, e kyçur në dhomë duke qarë e vetme. Të paktën kam fatin të kem një mike kaq të mirë, e cila më qetëson e më bën edhe të qesh, që më ndihmon ta kapërcej zhgënjimin tim dashuror. Mendoj kështu dhe ndihem më mirë. Kushedi, ndoshta kur të jem plakur dhe të më rikthehet në mendje kjo natë, kujtimi i ngërdheshjes indiferente në fytyrën e Tomazos, kur po më lë, do të jetë zbehur dhe do të kujtoj vetëm të qeshurat e Alesandrës, shakatë e saj ironike për filmin dhe aromën e kokoshkave të sapopërgatitura.

Marr frymë. Shpresoj që Tomazoja të më hiqet nga mendja dhe që Alesandra të jetë përgjithnjë shoqja ime e ngushtë.

Ulem këmbëkryq dhe fus dorën në qesen e kokoshkave. Nuk bëmë dot shumë, gjysma e tyre përfunduan përtokë në kuzhinë, për tmerrin e babait të Alesandrës, i cili e urren rrëmujën në atë vend, që e quan mbretërinë e tij. Ai është kuzhinier i jashtëzakonshëm dhe e pranoj se - kur më ftojnë për drekë - ushqimet që gatuan janë kaq të shijshme, sa më duket se jam e ftuar nga Gordon Ramsay! Por, ai është vërtet maniak i rregullit dhe i pastërtisë. Pjata, thika e pirunë, enë, doreza tavash dhe gjithçka tjetër duhet të jetë akull e pastër dhe në vendet ku i vendos ai. Sonte, pas rrëmujës së kokoshkave, po të mos ia kisha plasur të qarës, do të më kishte nxjerrë jashtë me shkelma dhe do ta kishte ndëshkuar Alesandrën. Pyes veten nëse e ka kuptuar që nuk po qaja për dyshtimin e ndotur... E dëgjoj ende të bërtasë e të mallkojë që na la të hynim në kuzhinë, duke pastruar ndërkohë njollat e vajit nga pllakat.

Alesandra nxjerr kokën nga dera dhe unë e vështroj. Ajo hyn në majë të gishtave dhe e mbyll menjëherë kanatin pas vetes. Në njërin dorë mban dy gota me kuba akulli brenda, në tjetrën ka kapur për gryke një shishe në ngjyrë të errët. Është preja e misionit të saj në raftin e pijeve, favorizuar nga rrethana që prindërit ranë të flenë.

- Ja ku i kemi! - E ngre shishen me një gjest teatral, si kupë e fituar në garën e shënjestrave në “Luna

Park”. - Elikisiri i harresës! Me këtë do t’i harrosh të gjitha problemet e tua.

Vështroj etiketën. - Me një shishe *Baileys*? Nuk ma ha mendja se do të mjaftojë, nuk më ndihmon dot as *Whiskey*... Por të paktën do të kem ndjesinë, në çdo gllënjë, se diçka po më gërvisht fytin e ngrirë. Se unë nuk e mbaj mirë pijen.

Alessandra ngre supet. - Këtë gjeta. Mos doje një *Sex on the Beach*? - Buzëqesh për batutën e saj dhe përkulet të më japë gotën.

Me flokët e shkallëzuar, ngjyrë kumbulle, prerë shkëlqyeshëm, qerpikët e trashur me rimel, me ato pantallonat e shkurtra, që vetëm sa i mbulojnë paksa prapnicën - në shkollë e zilepsin të gjitha vajzat - dhe me kanotierën e lehtë që lë të duket sytëni, Ale është shumë e bukur. Sonte donte të shkonte të zbavitetej në diskotekë, bashkë me Danielen dhe grupin e tij. Por, i telefonova unë, e mbytur në lot.

Ndihem mos më keq.

Ul sytë dhe fus në gojë një dorë kokoshkash. Uh, sa të kripura që janë.

- Ti doje të kaloje një mbrëmje të bukur dhe unë ta prisha.

- Po çfarë shoqeje do të isha, nëse nuk do të rrija me ty? - Rrudh ballin, fytyra e saj në formë zemre merr një shprehje të ëmbël. - Pastaj, po vdes të marr vesh se kush do të jetë A-ja, prandaj hajt të shohim *Prety Little Liars*!

I buzëqesh. Ale është vërtet një mike e jashtëzakonshme. Unë e di se sa shumë dëshironte të

dilte sonte, ka një javë që vret mendjen për veshjen dhe që e diskuton në *Facebook*. Megjithatë, nuk ngurroi për asnjë çast të qëndronte në shtëpi, të më qetësonte. Tregoi një mëshirë të denjë për Nënë Terezën. Për fat që ishte ajo. Nuk di si do të duroja, po të kisha mbetur vetëm.

I hap vend Ales te nënkresa rozë dhe ajo ulet rëndë mbi të (aq sa është e mundur, se është tepër e dobët), pastaj mbush gotat me likerin kremoz.

- Të pimë për lirinë tënde, - thotë. - Sonte ke hequr qafe një maskara.

Gotat takohen me tringëllimë dhe unë shijoj *Baileys*-in. Kremi me kafe më rrëshqet i trashë në gjuhë dhe më zbret në grykë, më ngroh stomakun pa ma djegur. Që tani ndihem më mirë. Ndoshta Ale ka të drejtë: në qoftë se alkooli nuk të ndihmon të të ulë tensionin, do të thotë se nuk ke pirë sa duhet.

- Më pëlqente, me të vërtetë, Tomazoja, - i them, me sytë përtokë. - Madje po mendoja t'i propozoja të shkonim për pushime bashkë në Ibiza, pas maturës sime.

Alesandra pi me një frymë gotën e saj me *Baileys*. - Ishte maskara i tëri. E kuptova që në çastin e parë që e pashë, por nuk doja të të mërzisja. Trembesha se mos prishja miqësinë tonë, po të të thosha se çfarë mendoja për të. Por, bëra gabim. Duhet të isha treguar e sinqertë. Duhet të të thosha se radari im antimaskarenj e kishte pikasur menjëherë.

- Nuk ka rëndësi. - Hedh edhe pak liker. - Do të më kalojë. Nuk ia vlen të vuaj për një copë budallai që i

rrri mendja vetëm në një vend. Fundja një muaj kisha me të.

- Të lumtë! - Ale më godet në kurriz me një dorë të rëndë si hamall porti. - Nuk ia vlen ta lodhësh kokën për atë farë njeriu. Do të bësh dashuri kur të kesh ti dëshirë. Pikë.

- Por ti ke dashur shumë shpejt: që në vitin e parë të liceut.

Alesandra më shikon drejt në sy. - Po thua se jam shumë qejflie?

Para se unë t'i përgjigjem, Ale lë gotën, kap një jastëk dhe më gjuan. Unë mezi arrij t'i shpëtoj, armatosem edhe vetë dhe fillojmë betejën. Në fund, pas furtunës me nënkresa, gjendemi të shtrira përmbi dysHEME, me faqet e skuqura dhe me buzëqeshje budallaqesh në fytyrë.

Kur i ati i Ales i bie derës, unë mbaj frymën. Nuk ma merrte mendja se kishim bërë aq zhurmë, sa ta zgjonim. Por, për fat të mirë, nuk është nevrikosur, vetëm pyet i shqetësuar nëse jemi mirë.

Alesandra drejton shpinën dhe përgjigjet: - Po, po mirë jemi, desha vetëm të vrisja Kiarën! - Pastaj ia plas gazit, sa i dalin lot nga sytë.

Pasi qetësohet babai, Ale më mbush edhe një gotë. Teksa unë filloj të pi, ajo ngrihet dhe fut në stereo CD-në e fundit të Lady Gaga-s, do të thotë se mbrëmja jonë po degjeneron.

Kafshon buzën e poshtme dhe më vështron nga koka te këmbët.

- Si thua, po sikur t'ia tregojmë vendin?

Mua më shkon *Baileys*-i keq. Kollitem.

- Kujt, the?

- Tomazos! - Alesandra merr celularin tim nga dyshemeja. - Prit ta shikoj pak.

Lëviz gishtat mbi ekranin e vogël dhe unë dua të di se çfarë po sajon aty, por ajo është në këmbë, ndërsa unë e ulur, prandaj nuk arrij të shoh. Për më tepër, po fillojnë të më merren mendtë, nuk mundem as të ngrihem.

- Çfarë po shikon?

- Më kujtohet një herë më tregove një foto që ta kishte dërguar Tomazoja në *WhatsApp*. - Sytë e saj vështrojnë sa lart poshtë, ndërsa po kërkon nëpër galeri. - Ishte një pamje shumë *komprometuese*.

Unë rrudh ballin. Dreqin, nuk më kujtohet asfare. Ndihem kaq e turbullt, sikur edhe truri më shkundet brenda në kafkë nga gjuajtjet me jastëkë. Kjo pija *Baileys* duhet të jetë më alkoolike nga sa pandehja.

- Ah, ja, e gjeta! - Alesandra e rrotullon celularin dhe ma afron, për të ma treguar.

Në atë fotografi Tomazoja është i ulur para një tryeze në bibliotekën e fakultetit. Dritat janë të ndezura, është mbrëmje; Tomazoja më ka treguar se në atë orë mjediset e bibliotekës boshatisen dhe kush rri aty “për të studiuar” ka fushë të lirë për të bërë çfarë të dojë, përpara se të mbërrijnë punonjësit e “Sapienza-s” për ta mbyllur. Tomazoja dhe shoku i tij, që dallohet nga pas, po përgatisin cigaret e marijuanës: mbi tavolinë ka copëza letrash, filtra dhe një grumbull jo të vogël lënde të gjelbër.

Fotoja e marijuanës. Tani po më kujtohet. Tomazoja ma ka dërguar për t'u dukur i fortë, duke kujtuar se do ta habiste një gjimnaziste të paditur. Në të vërtetë, më vjen ndër mend se me vete mendova: “Dhe pastaj?”. Po nuk ia thashë. Iu përgjigja me një fytyrë dhe e lashë me aq. Edhe sot nuk ia kam idenë se çfarë do të ketë menduar sesi do të reagoja. “Urime, ditke të rrotullosh cigare marijuane?”

- Foto idiote. - Shtrij dorën të marr telefonin, por Ale largohet.

- Kjo do të përfundojë drejt e në *Facebook*-un e tij.

- Por, po e bëre ai do të më vrasë! Se mund t'ia shohin prindërit... - Para prindërve Tomazoja bëhet copë të duket djalë i mbarë, e zbulova të vetmen herë që kam qenë për darkë në shtëpinë e tij. Tomit i pëlqen të hiqet si i fortë, por më shumë i pëlqejnë paratë e babushit. - ... po nuk e hoqi menjëherë, ata kanë për ta parë patjetër.

- Aq më mirë, apo jo? - Alesandra shkon te shkrimorja, ulet përpara kompjuterit dhe merr një kabëll USB-je me të cilën e lidh celularin tim me të. - Ke gjithë të drejtën të hakmerresh për mënyrën se si u soll me ty. Ta demaskosh para prindërve më duket më e pakta.

Mbledh buzët. Nuk jam shumë e bindur, por nuk jam as shumë e kthjellët, Ale bën si ia thotë mendja. Ngrihem duke u lëkundur dhe plasem në karrigen pranë të sajës. Nuk e di sesi, por në dorë më shfaqet shishja e *Baileys*-it. Gëlltis një gllënjë të gjatë. Ndërkohë Alesandra ka hapur *Facebook*-un dhe po kontrollon njoftimet dhe mesazhet.

Fotografia e profilit që Ale ka vendosur në këtë periudhë është diçka që nuk do ta kuptoj dot kurrë. Ka dalë nga mesi e sipër, trukuar më së miri, duke zgjatur buzët për të puthur një banane të madhe që mban në dorë. Kur i thashë se më dukej një foto paksa vulgare, ajo u justifikua se ishte foto kundër racizmit. Po çfarë dreqin do të thotë? Nuk besoj aspak se kur ta shohin çunat e klasës sonë do t'u shkojë mendja te racizmi, për të mos përmendur dy mijë e pesëqind e gjashtëmbëdhjetë “miqtë” e *Facebook*-ut të Alesandrës.

Po tani ajo është e përqendruar në ekranin e kompjuterit. Ka kaluar te profili i Tomazos dhe ka transferuar në kompjuter fotografinë komprometuese.

I vë dorën në sup. - Mos e publiko këtë foto në emrin tënd. Se ka për të na vrarë vërtet.

Alesandra kthehet e më shikon. - Të dukem budallaqe ? - Me një *klik* e heq Tomazon nga miqtë. - Hyra në *Facebook*-un tim vetëm që të hiqja këtë të poshtrin nga kontaktet. Për të publikuar fotografinë do të përdorim profilin tim *fake*.

I famshmi profil i rremë i Ales, ai që përdor për të bërë rrengje. *Klike* të tjera dhe Alesandra nuk është më Alesandra, por një biondinë provokuese me syze, e pasionuar pas muzikës rok dhe *narrativa fantasy*-së, që jeton në Ostia dhe që nuk i përbuz fotot me bikini. Elisabeta, - në të vërtetë të gjitha pamjet vijnë nga një modele suedeze me emër të pashqiptueshëm dot, - ka edhe ajo më shumë se dy mijë “miq”, shumica të njëjtët me ata të Alesandrës.

Elisabeta ngarkon në *Facebook* fotografinë e Tomazos dhe pas një minute ajo shfaqet në buletin e tij, shoqëruar me një citim *vintage* të grupit Articolo 31, me këngën e tyre *Ohi Maria*.

Alesandra lëviz kokën e kënaqur dhe e mbyll monitorin. - Dhe tani boll menduam për këtë qelbanik.

Unë pohoj duke e imituar, ndonëse po më pllakos gjumi dhe turbullira.

- Erdhi çasti të zbulojmë kush është A-ja! - thotë Alesandra dhe ndez televizorin.

- Po... por mua më mbyllen sytë. Përkul kokën mbi shkrimore dhe bota rreth meje errësohet e gjitha.

Pyetje në ask.fm: Çfarë është më e keqe sesa të të braktisin?

Përgjigje: Të më ngrenë në histori të hënën në mëngjes.

Në tetë të mëngjesit të së hënës, kur mezi hap sytë dhe mezi mbahem në këmbë nga lodhja, nuk ka pamje më të keqe të botës kur gjendem përpara ballinës së liceut tim. Te dera, në hyrje, do të shkonte shumë mirë fraza: JU QË HYNË KËTU, LINI ÇDO SHPRESË me germa të mëdha të kuqe. Shndritëse. Ndoshta do të ishte i vetmi mesazh që drejtori do të lejonte të shfaqej në shkollën tonë.

Deri vitin që kaloi, ngjyra e verdheme e mureve mbulohej nga mbishkrime në ngjyra të ndryshme. Që nga klasikja TË DUA O FILAN, me shumë lulka e yllka rreth e përçark dhe me një zemër të vogël në vend të pikave mbi i-të, deri në pozicione më të angazhuara, si simbolet e anarkistëve apo shpalljet No TAV¹... më kujtohet akoma fytyra e lumturuar e

¹ NO TAV – lëvizje popullore në Itali në shek. XX kundër trenave me shpejtësi të lartë (shën. i përkth.).

profesor Triskës, me syzet me xhama të trashë ngritur mbi ballë për të lexuar më mirë nga afër, tek studionte mbishkrimin ACAB, shkruar shtremba-shtremba me bojë të zezë kërcënuese. Në mësim, të nesërmen, tha se do të ishte shumë i lumtur nëse ndonjëri prej neve kokëgdheve të lexonte *Moby Dick*-un, por që adhuresi misterioz i Melvilit e kishte shkruar gabim: personazhi i kapitenit quhej Achab, jo Acab. Ne mezi e mbajtëm të qeshurën, por Triska ato buzëqeshje i mori si tallje ndaj shokut tonë që kishte ngatërruar një germë. Urime, të ngatërrosh një akronim *skinhead*-i me një citim tejet të kulturuar! Por, mua më erdhi keq kur Triska doli para kohe në pension për arsye shëndeti, mësimet e tij të italishtes ishin gjithnjë interesante.

Mbishkrimet mbi mure më ngrinin humorin, ashtu si edhe posterat e varur ngado, që nga reklamat e diskotekave deri te deklaratat mirëbërëse se si ne studentët duhet të përqafonim dashurinë universale të Epokës së Ujorit, po edhe deri te propozimet për kurse zhvillimi të kujtesës për një pagesë modeste prej dy mijë e dyqind eurosh për dy muaj. Të gjitha këto fjalë mbi mur, ato ngjyra, më krijonin përshtypjen se po hyja në një vend ku hynin e dilnin njerëz të gjallë, të rinj, madje me mendje krijuese. Por, pastaj drejtori vendosi t'i ndalonte. Nxori një fond shkolle për të lyer përsëri ballinën me një ngjyrë dheu depressive dhe kërcënoi me përjashtim dhe ngelje në klasë këdo që do të guxonte ta shkarraviste përsëri. Që sa hyje në të duhet të ishte e qartë se liceu klasik është shkollë

serioze, qëllimi i së cilës është të formojë të vdekur nga mërzia. Mjaft më me gjallërinë, hapini vend *zombie-ve!*

E ndreq më mirë çantën *Estpak* në sup dhe gogësi me të madhe.

Mirë se vini në liceun “Ludovico Ariosto”! Ai do të kthehej përmbys në varr, po ta dinte se si po ia shfrytëzojnë emrin për këtë fabrikë gogësimash.

Pasi kaloj derën e madhe të hyrjes, që gërvin si në filmat horror, gjendem në mes të një grupi studentësh që po presin në oborr deri në çastin e fundit para se të hyjnë. Bisedat e tyre më gumëzhijnë në vesh: ankesa për profesorët, biseda të shqetësuara për marrjet në pyetje, detyrat e klasës, apo edhe të maturës, që na kanë zënë pritë pas disa muajsh dhe lloj-lloj ankimesh të tjera. Duket qartë që është e hënë në mëngjes. Në fund të javës zërat janë më të qeshura dhe diskutohet se ku do të shkohet për të kërcyer të shtunën mbrëma apo për të organizuar shëtitje në Ostia të dielën.

Edhe humori im ndryshon tërësisht brenda fundjavës. Të shtunën kisha ende shpresë se Tomazoja dhe unë mund të vazhdonim historinë tonë, sot dua vetëm ta harroj sa më parë dhe të mos e ndiej më atë shtrëngesë në zemër sa herë më vjen ndër mend se si më la, në errësirë dhe përpara atyre shokëve të tij të poshtër.

Zakonisht të hënave Tomi më shoqëronte në shkollë me makinë, para se të shkonte në universitet. Ndërsa sot në mëngjes erdha në këmbë. Pas natës të së shtunës, që e kalova duke parë telefilmin, duke sajuar hakmarrje kundër Tomazos dhe duke qarë pa

u përmbajtur dot, të dielën isha e dërrmuar. Paraditen e kalova duke vënë rregull në dhomën e Alesandrës, që dukej si fushë plehrash: gota përmbys, nënkresa të hedhura gjithandej, dyshemeja e mbushur me copëra letrash të bëra shuk, rezultat i qurravitjeve të mia. Pasdite u ktheva në shtëpi dhe e dija se duhet të rrija zgjuar, por nuk munda. U zgjova në orën e darkës, por nuk fjeta dot përsëri. Dhe ja ku jam tani, e lodhur për vdekje, pas një nate pa gjumë, të cilën e kalova duke u rrotulluar në shtrat dhe duke u ankuar për fatkeqësitë që më kishin ndodhur.

Për fat të mirë u tregova mjaft e mençur të mos merrja *scooter*-in: po të kisha hipur mbi *Skarabeon* tim sot në mëngjes, do të kisha përfunduar drejt e në shatërvanin e sheshit “Republicca”, si Anita Ekberg te *Fontana di Trevi*. Do të ishim njësoj... në qoftë se Anita Ekberg te *La dolce vita* do të kishte veshur të njëjtat xhinse dy ditë me radhë dhe një pulovër të pahekurosur, për të mos përmendur rrathët e zinj poshtë syve dhe flokët gjithë yndyrë. Binjake, posi jo!

Hap rrugë mes shokëve të mi të shkollës, që janë të gjithë turivarur e shkoj drejt hyrjes. Jam e lodhur, e mërzhitur, do të doja të kthehesha mbrapsht e të ikja në shtëpi. Të mbulohesha me kuverta, të shtrëngoja në gjoks elefantushin Dumbo, të vija kokën mbi nënkresë me këllëfin e saponërruar, që vjen erë të mirë larjeje, dhe të flija për të gjithë jetën. Parajsa vetë do të ishte.

Por, së pari do të më duhej të përballesha me mamin. Nuk i kam treguar për Tomazon dhe ajo mendon se

këtë fundjavë jam zbavitur natë e ditë, kam bërë qejf, siç e quan ajo. Nuk do të më lejonte të mos shkoja në shkollë, vetëm sepse jam e lodhur. Ndoshta duhet t'i kisha thënë për Tomazon, por vetëm ta mendoj më djeg stomaku. Nuk kam kurajë, sikur i gjithë faji të jetë imi.

- Ej, Kiara ! Kiara !

Ngre kokën. Alesandra ngre dorën dhe e tund mbi kokat e nxënësve të tjerë, për të më thënë se ja ku është. Ndodhet te shkallët përpara hyrjes, bashkë me të dashurin, Danielen, dhe shokët e tij. Edhe unë ngre dorën për t'ia kthyer përshëndetjen. Por, përpara se të shkoj tek ajo, përmbahem një grimë. Po të mos ishte Ale unë nuk do t'i afrohesha kurrë Daniele dhe shokëve të tij: këta të pestë janë ndoshta nxënësit me namin më të keq në shkollë dhe më mirë të mos kesh të bësh me ta. Rrinë bashkë që në vit të parë, kanë krijuar një lloj grupi dhe tani sillen si të jenë pronarët e shkollës. Asgjë nuk organizohet pa pasur ata gisht, asgjë nuk shkon vaj, se ata do të shkaktojnë gjithnjë ndonjë rrëmujë, për të mos folur pastaj për grindjet dhe për auditorët e shkatërruar nga vandalizmat. Por sikur tani të shkarravisnin muret, drejtori do t'i përjashtonte!

Me sa di, Alesandra është vërtet e dashuruar me Danielen, ndonëse përvoja me Tomazon më mësoi se shpesh dukja të gënjen dhe unë nuk dua të fus sherr mes tyre, por do të kisha dashur që ajo të mos lidhej me ata farë njerëzish. Me gjithë sjelljet e saj si e fortë, ajo është shumë e ndjeshme, qëkur ka qenë fëmijë.

Më kujtohet një verë - për fat të keq më kujtohet fare mirë, isha dymbëdhjetë vjeçe dhe babai më kishte vdekur në një aksident automobilistik disa muaj më parë, - tek ishim në det, unë, nëna ime, Alesandra dhe prindërit e saj. Një mbrëmje në plazh, Ale kapi me kovë një yll deti. E çuam në shtëpi dhe e futëm në një vazo prej qelqi, si të ishte peshk i kuq; Ale i ndërronte ujin dy herë në ditë. Por, me sa duket nuk mjaftonte: pas një jave, Yllka jonë ngordhi. Alesandra qau gjatë gjithë javës së dytë të pushimeve, derisa u kthyer në Romë. Në fillim e urreva: dukej sikur gati-gati më vinte në lojë, sikur tallej me dhimbjen time, shumë më e rëndë dhe më e thellë. Vrisja mendjen dhe arrija në përfundimin se askujt nuk mund t'i vinte aq keq për një molusk që vjen erë kalbësirë. Por, në fund, e kuptova se ajo vërtet ishte tronditur shumë.

Në vitet e mëpasshme e kam parë Alen të dëshpërohet mjaft herë të tjera, kur unë qëndroja indiferente, ndoshta vetëm e bezdisur. Ndoshta unë jam thjesht një njeri i pandjeshëm. Nuk e kuptoj në thelb se çfarë është dashuria e vërtetë dhe për këtë arsye nuk mund t'i jepem dikujt me trup e shpirt.

Dhe, kur nis të filozofoj do të thotë se duhet të bie të fle.

Marr frymë thellë dhe bashkohem me ta, te shkallët. E përshëndes me kokë Danielen dhe puth Alen në të dyja faqet. Të tjerët bëj sikur nuk i vë re: nuk i njoh nga afër dhe as që dua. Teknikisht, një ditë Ale më njohu me ta, por nuk ua mbajta mend emrat. Përveçse njërit.

- Mos e ke ti librin tim të historisë? - e pyes Alen.
- Dje e kërkoja gjithandej, por nuk e gjeta dot, mund të ta kem dhënë ty. Kam një parandjenjë të tmerrshme se Çeruli do të më ngrejë pikërisht sot.

Shoqja ime hap gojën të më përgjigjet, por dikush tjetër flet në vend të saj: - Ka akoma njerëz që në moshën tetëmbëdhjetëvjeçare qajnë hallin se mos i ngrenë në mësim.

Kthehem nga djaloshi që sapo foli me atë ton tmerrësisht ironik: Çezare është mbështetur me shpinë te muri i shkollës dhe më ngul sytë e tij të zinj; qerpikët e trashë i japin vështirimit të tij një thellësi të habitshme. Flokët e errët i ka të shprishur, sikur sapo ka dalë nga dushi dhe i ka tharë dosido, në fytyrë i kanë mbetur ende shenjat e një jete të dendur nate. Është gjithnjë një djalosh i bukur, i hatashëm me atë bluzën e hollë, të zezë, njësoj si xhinset. Tatuazhi, një shkurre manaferrash e përkulur, me gjemba të përthyer, del nga qafa e bluzës dhe kapërthehet gjatë damarit të qafës. Është vërtet mëkat që djali më simpatik i shkollës është edhe kapoja i një grupi huliganësh.

Çezare heq cigaren, që i varet nga buzët, dhe duke vërejtur se edhe unë po e vështroj ngultas, më buzëqesh duke zbardhur dhëmbët. Nuk është buzëqeshje e ngrohtë, por e largët, sipërore, si ato të një profesori të ri. Përpara kësaj buzëqeshjeje mua më merret fryma.

Duhet të numëroj deri në dhjetë që të qetësohem dhe të mund të përgjigjem. - Unë synoj të dal sa më

mirë, - them. - E kuptoj se dikujt tjetër nuk i intereson, por mua po.

- Drejt. - Çezare thith cigaren dhe ndërsa flet tymi i del nga buzët. - Secili ka përparësitë e tij.

Më hedh një tjetër gjysmë buzëqeshje dhe në faqe i krijohet një gropëz në formë gjysmëhëne. Me ata flokë, me gropën dhe bluzën e zezë, që i nxjerr në pah shpatullat dhe gjoksin me muskuj, duket si Brad Pitt-i te *Fight Club*. Më tërheq vëmendjen një lëvizje pranë tij: biondina me minifund të vjetruar, që më duket se quhet Xhiada o diçka e ngjashme, e që i rri përherë ngjitur, më vështron shtrembër. O drejt, nuk duhet t'ia kisha ngulur ashtu sytë Çezares: edhe një majmun do ta kuptonte se po ia luaja. Po qëkur na shqetësohet ai se sa vjeç jam? Mos i ka thënë Ale se i mbusha tetëmbëdhjetë?

Për fat tringëllon zilja dhe më shpëton nga ai moment i bezdisur. E kap Alesandrën për krahu.

- Shkojmë në klasë.

Ajo ngre kokën. Unë po rrëmoj akoma në çantë në kërkim të librit të historisë. - Por...

- Eja tani, e kërkon pastaj.

Duhet të sforcohem pak që të shqis shikimin nga Çezare dhe të drejtoj trupin. Ndërsa kaloj nëpër korridor, kam ndjesinë se ai nuk po m'i ndan sytë. Një ndjesi tepër e këndshme.

Pyetje në ask.fm: Të ndodh të shohësh ëndrra me sy hapur?

Përgjigje: Qëndron edhe të fantazosh për djalin më simpatik të shkollës?

Elefanti i vogël i kuq ecën me putra përmbi bankë, i afrohet fytyrës sime dhe më ngul sytë, me turizhën që më prek hundën. Në sytë e tij të kaltër lexoj një notë qortuese ndaj meje. Zgjas dorën dhe i ledhatoj veshët prej pelushi. Po sa i ëmbël ky Dumboja im, që më vjen deri këtu në shkollë!

Elefanti tund kokën, veshët e mëdhenj i valëviten si tenda. - Zonjusha Alevi, - thotë një gojë e shtrembëruar dhe e ngërdheshur plot zemërim. - Zonjusha Kiara Alevi, zgjohuni!

Hap sytë përnjëherësh. Jam me faqen përmbi bankë, me sytë e ngulur mbi elefantin që kam shkarravitur mbi kapakun e pasmë të bllokut të shënimeve. Në dorë mbaj akoma penelin e kuq.

- Mirë se u zgjuat, Alevi.

Profesor Çeruli është në këmbë pranë meje dhe po më vështron nga lart poshtë. Dreq, më paska zënë gjumi në klasë! Drejtoj shpinën. Shokët e shoqet rreth meje fillojnë të qeshin dhe në klasë përhapet një

frymë hareje, përpara se vështrimi i Çerulit t'i bëjë sus të gjithë. Ngre sytë dhe shoh profesorin: edhe ai duket sikur sapo ka dalë nga një makth, aq i shëmtuar është. Mbi trupin e hollë e si të sëmure i qëndron koka tullace, gjithnjë e shndritshme nga djersa, rrethuar nga një vijë flokësh të lyer në ngjyrë kafe, kaq të rremë sa duket si parukë e ngjitur me vinovil. Dhe fytyra e tij! Një rrjetë rrudhash, një labirint vijash pa dalje: sikur Historia, ajo me H të madhe, ajo që lëshon nga çdo fletë e zverdhur mërzi dhe pluhur, të ishte shndërruar në mish. Besoj se Çeruli do t'i ketë mbushur së fundmi pesëdhjetë vjetët, por ka pamjen e një gërmadhe plakë, me frymë që i qelbet gjithnjë erë kafeje të mykur.

Profesori përkul fytyrën mbi mua dhe unë nuk marr frymë. Më duket sikur jam ulur përpara Morlas, breshkës mijëvjeçare te *Historia e pambaruar*.

- Zonjushë Alevi, - Çeruli rregullon syzet në formë gjysmëhëne mbi hundën e përkulur. - Mos vallë ju duket i rëndë mësimi mbi ligjet raciale?

Jo, bëj me kokë. Gjuha më është ngjitur nga gjumi dhe nuk arrij të shqiptoj fjalët, edhe pse Alesandra më shtyn me këmbë që të ulërij. I hedh një vështrim shkarazi, se i kemi afër bankat, dhe ajo ma kthen duke mbledhur supet me një shprehje të keqardhur. Po pse dreqin nuk më zgjoi përpara se profesori ta pikaste që po flija?

Çeruli drejton shpinën, edhe kështu nuk është më i gjatë se Gollum-i dhe hap regjistrin e klasës që e mban në dorën e tharë. Nxjerr stilolapsin nga xhepi i këmishës.

- Ligjet raciale janë një nga çështjet e provimit, zonjushë.

Shkruan në regjistër, me qetësi. Rresht pas rreshti. Edhe kjo më duhej, të më vërë notë! Më në fund e godet fletën me majën e stilolapsit, një alamet goditjeje të thatë! E fut përsëri stilolapsin në xhep.

- Por, nëse nuk ju intereson nota e mirë për maturën, kjo është zgjedhja juaj. Dhe nuk kam aspak ndër mend të shkoj kundër dëshirave tuaja duke ju mësuar diçka të nevojshme për provimin. - E mbyll regjistrin me zhurmë. - U bënë dy herë që i jeni shmangur pyetjeve të mia. Duke u mbyllur në banjë ose duke u hequr sikur nuk jeni mirë.

Hap gojën të përgjigjem. Nuk është e vërtetë! Të martën që shkoi isha me gjithë mend e sëmurë. E sëmurë nga dashuria, e shqetësuar dhe në ankth për atë që më kishte ndodhur me Tomazon në makinë. Ose, më saktë, për atë që *nuk* kishte ndodhur. Nuk u kujtova aspak se Çeruli kishte vënë në program marrjen në pyetje. Dhe të premtën isha mbyllur në banjë me Alen se *ajo* ndihej keq. Sigurisht, ishim atje kur profesori po na kërkonte për të na pyetur, por ishte një rastësi e pafaj.

- Për këtë arsye, - vazhdoi Çeruli, - duke vënë re se leksionet e historisë nuk ju ngjallin interes, nuk besoj se për ju është problem të prisni në korridor, derisa unë të mbaroj së shpjeguari.

Çfarë? Po më nxjerr jashtë nga klasa? Por... janë dy orë me radhë dhe ku ta fus kokën unë gjatë gjithë kësaj kohe?

Çeruli më kthen krahët, shkon te katedra dhe ulet. Ngre sytë e më vështron dhe duket i habitur që jam akoma ulur në bankë. - Dilni, ç'prisni? - Më tregon derën me stilolaps. - Ngrihuni dhe dilni nga salla. Do të prisni përjashta derës derisa të bjerë zilja.

Profesori ul kokën mbi regjistër. Unë ngrihem, zhurma e karriges sime, që tërhiqet prapa, jehon në klasë. Dikush fillon të zgërdhiet, të tjerët shkëmbejnë batuta rreth meje; duket se po shijojnë pa masë, që e para e klasës po dënohet. Dua t'i tregoj gishtin e mesit atij deti fytyrash të zbavitura, por nuk është rasti të rëndoj më shumë pozitën time. Edhe Alesandra vepron si tinëzare: ka ngritur librin e historisë para fytyrës dhe bën sikur po lexon, me hundën rrasur mbi fletët.

- Si nuk më paralajmërove? - i pëshpërit me dhëmbët shtrënguar.

Sytë e Ales më shohin përsipër buzës së librit. - Ti fillove të gërhasësh. Nuk arrita të të zgjoja para se të të dëgjonin të gjithë. - Kthehet e përqendruar mbi libër, sikur nuk kishte gjë më jetike në botë se politika e viteve '30.

Po gërhisja? Ndiej të më flakëriten faqet, që do të jenë bërë të kuqe si gogozhare. - Dreq o punë!

- Nëse mbaruat së lozuri e së qeshuri zonjushë Alevi, mund të largoheni nga salla, - thotë prerë Çeruli. - Që tani.

Po zemërohet vërtet. Më mirë të lë pendët para se t'i hipë në kokë e të më thërrasë te katedra e të më pyesë për të gjithë programin e lëndës. Se ai e

bën. Por, zgjodhi edhe këtë ndëshkimin mëshirëplotë: aty jashtë unë mund të kontrolloj, pa më bezdisur kush, gjithë *Facebook*-un, të shkëmbej mesazhe me Alen përmes *WhatsApp*-it dhe, edhe më keq, të thyej rekordin tim me *Fruit Ninja*. Deri në pushim kam kohë plot.

Zgjas dorën të marr celularin mbi bankë.

Çeruli më drejton një buzëqeshje të ligë, të denjë për Tremotinon, xhuxhin e keq të përrallave. Bën me shenjë nga telefoni im.

- Kur të dilni, atë duhet ta lini këtu mbi tavolinë.

Dal nga klasa dhe mezi e mbaj veten që të mos e përplas derën pas vetes. Profesor i poshtër, me atë frymën që i kutërbon dhe me atë të folurën me “ju” nxënësve, sikur jemi në një mijë e tetëqindtën. Shtrëngoj grushtet. “Zonjusha këtu, zonjusha atje”, mërmëris me vete. “Dhe pastaj më vë një notë të keqe dhe më zbon përjashta. Zonjushë koti!”

Vloj përbrenda dhe bërbëlis e shfryj pa pushim, por nuk qetësohem. Nga ana tjetër, u tregova unë budallaqe: nuk munda të mbaj sytë hapur dhe koka m’u lëshua mbi gjoks, duhet t’i kisha thënë Alesandrës të më pickonte sapo të më zinte gjumi. Dhe mund ta bëja edhe vetë, e jo të arrija të gërhisja! O perëndi, sa turp... e më dëgjuan të gjithë!

Mauricio, kujdestari i katit tonë, po pastron në fund të korridorit dhe më sheh tek bëj ecejake para derës së klasës, si luaneshë e plagosur. Duket se do të më afrohet, me siguri të më pyesë se çfarë ka ndodhur.

Por unë e shigjetoj me sy dhe ai ngre duart lart në shenjë dorëzimi. Rrotullohet mbi thembra dhe shkon të pastrojë në anën tjetër.

Shumë mirë, se nuk ia kam ngenë të flas me asnjeri. Më hanë duart.

E urrej këtë Çerulin!

Dera e klasës ngjitur hapet tejteje. Është e pesta C, klasa e Danieles dhe e...

Del Çezare i ndjekur nga të bërtiturat e një profesoreshë. Besoj se është Galatea, profesoresha e matematikës, të cilën e kemi edhe ne, megjithëse nuk e kam parë kurrë kaq të nevrikosur. Nuk kuptoj as se çfarë po thotë, aq shumë thërret.

Çezare, sapo kalon pragun, kthehet nga klasa prej së cilës sapo ka dalë dhe buzëqesh. Jam e bindur se ajo buzëqeshje i drejtohet Galateas. Pastaj, me shkujdesjen e atij që po përshëndet mamanë para se të shkojë të bëjë pazar, përplas derën pas shpine. Druri i rëndë i derës i mbyt bërtitjet e profesoreshës, që shuhen dalëngadalë.

Ai fut dorën në xhepin e xhinseve, prej nga nxjerr një paketë *Marlboro* të kuqe. E troket mbi pëllëmbë dhe e afron te buzët: kap me to filtrin e një cigareje dhe e tërheq nga paketa. Një gjest i thjeshtë, por që mua më duket më sensual në botë.

Nuk duhet të më ketë vënë re, që po qëndroj palëvizur dhe po e vështroj. Si një vajzë e vogël e cila, pas një trungu peme, shikon fshehurazi njëbrirëshin që ka hyrë gabimisht në oborrin e shtëpisë së saj.

Çezare kërkon çakmakun në xhepin nga ka nxjerrë edhe paketën e cigares. Dhe unë e vështroj. Admiroj

balluken rebele, që i varet mbi sy, profilin e mprehtë, por të hijshëm të mjekrës dhe hundën e ngritur përpjetë, që të jep idenë e një mistreci të rritur.

Ecën deri te dritarja në murin përballë të korridorit, duke më kthyer shpinën. O Zot, çfarë shpatullash! Edhe me bluzë mund t'i numërohen muskujt një për një. Lëvizin poshtë saj teksa zgjat krahun për të kapur dorezën që të hapë dritaren. Vështrimi im shkon poshtë te të pasmet. Aspak keq, edhe ato!

Por... tani duhet të ndaloj. Të mendoj menjëherë për gjëra të tjera. Sapo më ka lënë në mënyrën më të keqe dikush që dukej si shembulli i djalit të mbarë. Dhe, edhe sikur gjysma e fjalëve që thuhet për Çezaren të jenë të vërteta, Tomazoja është dhjetë herë më mirë se ai!

Vetëm se nuk mundem t'ia ndaj sytë. Që herën e parë kur Alesandra më ka njohur me të, më ka lënë pa mend. Është më i heshturi dhe më misteriozi i shkollës, fjalëpakë, që vjen kur i teket dhe megjithatë merr gjithnjë nota të larta, falë trurit që e ka në të njëjtin nivel me pamjen. Manaferra e zezë, që i ledhaton qafën, përfaqëson më së miri karakterin e tij të mbyllur. Por, ata sy të mëdhenj dhe të errët ma kanë marrë frymën që në takimin e parë.

Çezare është i vetmi mes miqve të Danieleles që më ka mbetur në mendje. I vetmi emër që kujtoj. Sikur të më jetë gdhendur me zjarr në kokë. Çe-za-re. *Drita e jetës sime, flaka e gjakut tim. Mëkati im, shpirti im.* Tund kokën. Kishte të drejtë Alesandra që më shihte shtrembër kur lexoja Nabokovin: më mirë të luash futboll në oborr me çunat se të lexosh atë farë gjëje.

Çezare ndez cigaren. - Ke ndër mend akoma të m'i ngulësh sytë? - Kthehet e më shikon. Por, nuk duket aspak i bezdisur që po e vëzhgoja. Përkundrazi, buzët i ka rrudhur në një buzëqeshje tejet të bukur. Dhe gropëza në formë gjysmëhëne i formohet përsëri në faqe, si sot në mëngjes te dera e shkollës, duke ia zbukuruar edhe më fytyrën.

- Mund edhe të bezdisesha, - shton. - Por, meqë ke dëshirë të më admirosh, vazhdo.

Nga maja e cigares del tym, që i vesh fytyrën. Qenka vërtet shumë bosh përbrenda! Unë i buzëqesh me ironi: - Po pyesja veten përse të përzunë nga klasa.

Çezare thith cigaren, duke shtrënguar buzët mbi filtrin dhe duke e prekur me gjuhë. Dhe, sado që po përpiqem të mbaj një qëndrim *cool*, mua po më ndodh diçka. Diçka që e pandehja të pabesueshme pas lotëve dhe dramës së ditëve të fundit.

Po eksitohem.

Padashur, mendja ime po fantazon. I përfytyroj buzët e trasha të Çezares të më përshkojnë qafën, duke ma mbuluar me të puthura të shpejta, duke ndjekur po atë rrugë që zakonisht ndiqte Tomazoja, nga supi deri te buzët. Vetëm se puthjet e Çezares janë shumë më të zjarra, aq sa më duket sikur i ndiej dhëmbët e tij të më kafshojnë lëkurën, po dhe shijen e hidhur të cigares kur buzët e tij prekin të miat dhe gjuhët tona takohen. Përfytyroj që ndërkohë më përqafohem, më shtrëngon pas vetes me krahët e tij muskolorë, si të më mbrojë nga e gjithë bota.

Dhe pastaj mendoj se Çezares do t'i jepesha me të vërtetë.

E gjitha kjo ndodh vetëm duke e admiruar me cigaren që mban në buzë. Hamendem nëse u shkakton të njëjtën gjë edhe vajzave të tjera.

- Do një?

Çezare më zgjat paketën e *Marlboros*, sytë e zinj, si të pumës, që më nguliten. Duhet ta ketë keqkuptuar vështrimin tim. Ose e ka kuptuar fare mirë.

- Faleminderit, po nuk e pi.

- Qenke vajzë e mbarë. - Buzëqeshja i zgjerohet. Mbështet krahët mbi parvaz dhe vështron jashtë nga dritarja. I shkoj pranë dhe ndihem njësoj si t'i jem afruar një pume.

- Edhe Alesandra mendon se je vajzë e mbarë, - thotë Çezare, pa më vështruar. - Po pse të paskan nxjerrë përjashta?

Alesandra i ka folur për mua? Kafshoj buzën. Rrotat e vogla të trurit xhirojnë me shpejtësi të marrë, por nuk më vjen në mendje asnjë përgjigje më e mirë sesa e vërteta.

- Më zuri gjumi mbi bankë, - mërmëris.

Çezare kthehet e më vështron, me një shprehje gjysmë të ëmbël e gjysmë të zbavitur, thua jse po sheh një mackë të shkasë në një vaskë me ujë. Unë ndihem gjithnjë e më mirë, sepse e di që ajo shprehje është edhe e atij që do ta shpëtonte mackën, do ta mbështillte me peshqir dhe do ta përkëdhelte, derisa t'i largohej frika.

- Kush ishte profesori që të kapi?

- Çeruli, - përgjigjem menjëherë. Por, tek i rrëfej Çezares hollësitë e ngjarjes së pakëndshme ndihem më pak në zor sesa mendoja.

Ai më hedh një shikim pyetës. Ah, po, harrova: Çezare nuk e çan kryet shumë për shkollën dhe nuk merr as mundimin të mbajë mend mbiemrat e profesorëve.

- Ai i historisë, - vazhdoj unë. - Që e ka kokën tullë dhe që flet me “r” të ngjirur.

- Ah, e di kush është. - Çezare thith edhe një herë cigaren qetësisht. Dua të jem unë në vend të atij filtrit, dua të jem atje, e mbërthyer mes buzëve të tij të buta. E dëshiroj për vdekje këtë gjë.

- E çuditshme që të ka vënë re që po flije, - tha. - Zakonisht, kur shpjegon duke ecur mes bankave duket si një ushtarak në paradë. Gjoksin fryrë, shikimin drejt përpara.

Qesh. Krejt e vërtetë! Kur Çeruli ecën mepërmes bankave ngjan si Napoleoni tek merr në revistë trupat e ushtrisë së tij. Edhe në gjatësi i ngjan. Por, deri sot askush nuk ka marrë guximin ta vërë në dukje. Përveçse, ndoshta, Çezares. Do të ishte shumë gallatë.

- Më vuri re që po flija, sepse... - Kthej kokën, në fund të korridorit shoh Mauricion që po pastron makinetat e kafesë. - ... sepse gërhitja.

- Nuk e besoj! - ai ia plas gazit dhe i shkon tymi keq. Kollitet. - Do të kesh gërhitur si arushë, që të paska dëgjuar.

- Budalla!

E gjuaj te kraharori. Sigurisht, më dhembti mua dora dhe, po të mos më vinte rëndë, do t'i fërkoja nyjat e gishtave. Çezare bën sikur po vdes nga dhimbja dhe prek vendin ku e godita, sikur të verifikonte sa ishte vvarë.

- Qenke e egër shumë. - M'i ngul sytë te të mitë.
Nuk po qesh më dhe tani merr pamje shumë serioze.
- Më pëlqejnë vajzat e egra.

- Nuk e merr dot me mend sa e egër mund të bëhem.

U përgjigja me të shpejtë, me shpresë se do ta zhvlerësoja pohimin e tij, por jam e lumtur që ai përdori atë ton. Më erdhi mirë. Po më vjen mirë edhe nga mënyra se si po më vështron me sytë e tij magnetikë, sikur do të më përpijë. Jam në mëshirë të pumës; e kam humbur kontrollin mbi trupin tim. Kurrë më parë nuk më ka ndodhur një gjë e tillë. E adhuroj.

- Ke dhe namin si vajzë e mbarë. - Çezare e shuan cigaren mbi parvaz dhe e flak bishtin përjashta. - Jo vetëm të zë gjumi në klasë, por gjuan me grushte nëpër korridore.

Marr flakë. Çezare jo vetëm që nuk ma shqit vështrimin, por, përkundrazi, sytë i duken të etur për prenë. Dhe, jam e bindur se, si pumë e vërtetë, falë instinktit të tij kafshëror, ai është i zoti të ndiejë se në ç'gjendje më ka sjellë, megjithëse ndoshta nuk i dëgjon të rrahurat e zemrës në kraharor.

- Sa për dijeni, - vazhdon ai të flasë, - mua nuk më nxorën përjashta. Dola vetë të pija një cigare. - Zgërdhiet. - Tani që e mbarova, edhe mund të futem brenda përsëri.

Sjellja e tij aq shpërfillëse ndaj liceut më ngre nervat, por njëkohësisht edhe më magjeps. Ndoshta dua të jem si ai, të jem dikush që nuk çan kokën. A i bëhet gajle atij për notat dhe shënimet për sjellje të

keqe? Ndërkohë unë ha veten me dhëmbë nga inati, urrej Çerulin.

- Ty nuk të intereson asgjë nga shkolla?

Çezare mbledh supet. - Pas disa muajsh do të ketë mbaruar. - Fut në xhep çakmakun dhe paketën e cigareve. - Dhe do të zëvendësohet nga lloj-lloj gjërash të tjera, për të cilat nuk më bëhet vonë fare.

Shkon drejt derës së klasës. Pastaj ndalet, me dorën te doreza, sikur të ndërrojë mendje. Kthehet nga unë, në faqe i formohet ajo gropëza. - Por, ndoshta ka diçka që më intereson. Ose dikush.

Më kalon në fytyrë sytë e tij lakmitarë, derisa unë e shmang vështrimin. Ai hyn në klasë. Unë marr frymë thellë. Tani nuk kam të gdhendur me zjarr në kokë vetëm emrin e tij, por edhe buzëqeshjen dhe gropëzën aq të mrekullueshme të faqes. Ndihem si e mpirë, e trullësuar, por edhe e nxehtë, përvëluese. Një përzierje ndjesish të këndshme. Shumë të këndshme.

Bëj frymëmarrje të gjatë për t'u qetësuar. Pra, Alesandra i ka treguar Çezares për mua. Po çfarë t'i ketë thënë? Me siguri i ka mëshuar idesë se jam vajzë e mbarë. Do t'i ketë thënë se jam edhe serioze? Nuk di nëse duhet të jem e lumtur. Varet shumë nga toni që ka përdorur. Duhet ta zbuloj sa më parë ! Duhet të flas me Alen.

Gërmoj nëpër xhepa për celularin, por mollëzat e gishtave më prekin vetëm copën e pantallonave. Drejqin! I mallkuar qofsh, profesor Çeruli!

E urrej!

Pyetje në ask.fm: A do të të pëlqente që princi yt i kaltër të vinte hipur mbi një kalë të bardhë e të të shpëtonte?

Përgjigje: Do të më pëlqente më shumë sikur të vinte me një makinë sportive, por, nëse nuk e ka, e pranoj edhe kalin e bardhë.

Zakonisht, kur ditën e hënë bie zilja e orës së fundit, më krijon një ndjesi lehtësimi; pasi zbres shkallët para shkollës dhe dal nga dera e madhe, ndihem si ai i burgosuri, të cilin e ka falur presidenti i Republikës.

Por, sot jo, sot është ndryshe. Sot dita e hënë nuk po më duket si ferri vetë, përkundrazi, ka qenë një ditë shumë e bukur, një ditë që meriton të hyjë në analet e “Ludovico Ariostos”, me një tabelë përkujtimore pranë hyrjes.

Meritë e Çezares.

Që kur kam folur me të, kam një boshllëk në stomak, po edhe sikur diçka lëvrin aty brenda; ndihem *e gjallë*, sikur një goditje elektrike të më ketë zgjuar nga një gjumë letargjik. Dhe nuk kalon një minutë pa dëshiruar buzët e tij. Edhe tani, dy-tri orë pas takimit, nuk mendoj dot për gjë tjetër: dua ta puth!

As e ndjeva orën e matematikës, që e ndoqa në një *trance* lumturie të topitur, as dy orët në vazhdim të latinishtes: në fund, përveç lumturisë, po vdisja nga dëshira për ta diskutuar me qetësi me Alen. Shoqja ime duhet të më tregojë edhe hollësitë më të imëta të jetës së Çezares.

“Edhe sipas Alesandrës je vajzë e mbarë.

Ndoshta ka diçka që më intereson. Ose dikush.”

O Perëndi. Fërgëlloj e tëra vetëm kur kujtoj zërin e Çezares që shqipton këto fjalë!

Në të vërtetë, që gjatë pushimit e bombardova Alen me pyetje. Ende, sipas meje, nuk i kam marrë përgjigjet që doja, por ajo që zbulova është gjithsesi interesante, shumë interesante: Ale më tha se Çezare ka muaj që më ka vënë syrin, praktikisht që në fillim të vitit shkollor; ose, më saktë, qëkur Alesandra i ka thënë se jam e para e klasës dhe se kam namin e një vajze të mbarë në kërkim të një historie serioze. Ndërsa Çezare, sipas Ales, ka namin e kundërt: ai nuk ka qejf të lidhet seriozisht, është nga ata të lidhjeve të shkurtra, shkon vetëm për seks dhe nuk bie në dashuri që prej... eh, sipas Alesandrës, nuk bie *kurrë*.

Dhe, për këtë arsye, tha Ale, nuk më ka treguar asnjëherë se Çezare kishte interes për mua: shoqja ime donte të më mbronte; sepse kishte menduar, me të drejtë, që mua do të më pëlqente menjëherë ai, e kujt nuk do t'i pëlqente? - pra, nuk donte të rrezikonte të më shtynte në një lidhje që, me atë person, do të përfundonte vetëm shumë keq. Alesandra më sillte ndër mend tek rënkoja në shtëpinë e saj, tek rrëkëlleja

pijet e të atit dhe bëja shuk njëra pas tjetrës pecetat e lagura.

Futja në listën e sukseseve të ardhshme të Çezares mund të më shkaktojë derdhje të tjera lotësh, duke marrë parasysh se nuk kam fat me djemtë. Pas ndarjes aq shkatërrimtare me Tomazon nuk i vë faj asaj: Çezare përfaqëson një rrezik të madh. Sado të më pëlqejë, e më duhet ta pranoj se e dëshiroj, e di që tani se lidhja jonë do të përfundonte në një *one-night stand*, ndoshta të dehur në banjat e një diskoteke, e unë do të zhgënjehesha për vdekje.

Nëse më ka mësuar ndonjë gjë ngjarja me Tomazon është se tani e njoh më mirë veten time. Tani e kuptoj se gjithnjë kam kërkuar një lidhje serioze, të qëndrueshme, romantike, në të cilën seksi të jetë vetëm një nga elementet e shumta të alkimisë, e ndoshta jo ai themelori.

Megjithatë... megjithatë mjaft ta shoh një sekondë Çezaren për t'u përndezur e tëra. Po të më ftojë të hyj në makinën e tij, pasi të parkojë poshtë pemëve, do të jem shumë e eksituar. Nuk kam pikë dyshimi. Si nuk kam pikë dyshimi se do të pranoj. Nuk do të sillem si me Tomazon në *Lancia Delta*, sepse po ta përfytyroj veten me Çezaren në të njëjtën situatë më ikën truri.

Në pushim, m'u desh ta përmbaja me forcë veten, që të mos rendja me vrap tek ai, edhe, sepse ishte i rrethuar nga Daniele dhe shokët e tij të shpifur. E vëzhgoja së largu, tek pinte cigaren e tij të zakonshme në oborr. Ndenja duke e vështruar se si gjembat e tatuazhit, që u binte drita e diellit, kapërtheheshin

në harmoni me damarin që përshkon qafën, njësoj si ato të statujave prej mermeri. Ajo venë aq e bukur, të cilën e përfytyroja ta përshkoja me gjuhë...

Por, nuk mundesha të bija përnjëherë në dorë të tij, të paktën jo përpara se të bisedoja me Alen. Kështu, çerekorëshin e ajrosjes, që na lejohet neve nxënësve, e kalova duke biseduar me shoqen time të ngushtë. Alesandra më rrëfeu për jetën seksuale prej perëndie greke të Çezares, i cili dëfrehet duke shtënë në dorë sa më shumë pre të reja, që pastaj t'i braktisë, duke i shënuar në bllok si fitore.

Dhe tani ndihem më e hutuar se kurrë.

Jam e lumtur me ngjarjen me Çezaren, sepse ngazëllimi për këtë njohje të re më hoqi krejt trishtimin që ndieja nga ndarja me Tomazon. Do të isha e gatshme të afrohesha me Çezaren, por druaj se ai kërkon vetëm të shtojë koleksionin e trofeve të tij. Të dojë që unë të jem një tjetër medalje për t'ia treguar shokëve, një distinktiv me fytyrën time përsipër dhe me mbishkrimin festiv SHKOVA ME TË PARËN E KLASËS të gdhendur rreth e rreth. Pas kësaj ai do të më lërë pa e bërë të gjatë, njësoj si Tomazoja. Vetëm ideja më acaron nervat... dhe atëherë ta shohë ai se sa e egër jam! Grushtin tjetër do t'ia ngjesh mu në fytyrë, drejt e në sy dhe jo për shaka!

Në mendjen time Çezare do të pësojë ndëshkimin që meriton, kur t'ia plas në sy. Më kanë hipur kaq shumë ato të miat, jam edhe e eksituar dhe euforike bashkë, sa nuk e kam mendjen ku po shkoj. Për një çast kujtoj se përplas turirin te gardhi i hekurt, që

rrethon shkollën, por pastaj kuptoj se kam dalë prej kohe nga dera e jashtme. Jam përplasur me njërin. Me një të gjatë e të veshur mirë.

- Më fal, - i them, pa i ngritur as sytë.

- Ç'kemi, idiote.

Ngre kokën dhe shikoj njeriun që sapo kam shtyrë. Tomazoja po më vështron ngulazi nga lart poshtë dhe shprehja e tij e fytyrës nuk premtonte asgjë të mirë. Poshtë atyre flokëve të verdhë, si gjithnjë të krehur mirë e mirë, me një balluke të formuar bukur me piastër, sytë e tij të gjelbër duken edhe më të zymtë. Është si i tërbuar. Ka veshur një pulovër me kapuç dhe xhinse të çngjyrosura, veshje *casual* që nuk e mban kur shkon në universitet. Atje vishet gjithnjë me këmishë e xhakëtë, për t'u treguar prindërve se është djalë serioz e që studion, gati për t'u bërë menaxher. Sot në mëngjes duhet të ketë qëndruar në shtëpi para se të vijë këtu për të më pritur.

Kur Tomazoja zemërohet, në fytyrë i zgjerohet një ngërdheshje e shëmtuar. Megjithatë, tek e shoh përsëri, tek e kam kaq pranë sa t'i ndiej aromën e fortë të pasrrojës, atë erë që në muajin e fundit m'u bë aq e njohur, më ngjall një dallgë malli.

Por, nuk duhet ta lëshoj veten të rrëmbehem në mendime të tilla. Tomazoja është qen i ndyrë. Një i poshtër që më la në mënyrën më të ulët. Duhet të bëhem e fortë dhe të mos zbutem për asnjë arsye.

Zmbrapsem një hap. - Pse më ke ardhur në shkollë? - zhvendosem pak anash, që të përgatitem t'i shpëtoj, por edhe për të krijuar një largësi mes meje dhe aromës së tij. - Nuk kemi më asgjë për të thënë.

- Më ke punuar një rreng të fortë që më postove atë foton. - Buzët e Tomazos zgjaten në një buzëqeshje false. - E di që e ke bërë ti. Duhet të kesh qenë shumë e inatosur. Por, jo aq sa im atë kur e pa.

Oh, dreq, fotografia e marijuanës! *Baileys*-i, mungesa e gjumit dhe pastaj Çezare, më hutuan e unë e harrova krejtësisht. Vështroj përreth mos më kap syri Alesandrën, duke u përpjekur ta dalloj mes turmës së nxënësve që po dalin nga shkolla. Jo se dua të jem shumë e saktë, por ideja gjeniale e hakmarrjes ishte e saja dhe ndoshta do të ishte më korrekte që tani të vinte ajo e të jepte shpjegimet e nevojshme. Por, mes grumbullit të çantave nuk e shquaj atë të Ales, as flokët e saj ngjyrë kumbulle. Nuk gjej as Danielen. Dreq, a nuk e ke të qartë që janë larguar së bashku?

- Më shiko në sy, - Tomazoja kapet me të dyja duart te gardhi pas meje, duke më burgosur mes krahëve të tij. Afron fytyrën tek imja, përkulet përsipër. Jam në grackë.

- Për shkak të asaj fotografie babai më mori makinën, moj kurvickë debile.

Ah, tani po më quan edhe kurvë! I vë dorën mbi krah: ia ndiej muskujt e shtrënguar, sado të përpiqem, nuk e shtyj dot. Por, nuk kam frikë, jam vetëm e mbushur me zemërim, me një zemërim gjithnjë e më të mprehtë.

- Po nuk u qërove sa më parë, - i them me forcë, - do të të shkelmoj mu te veglat. Dhe të shohim a i ke me të vërtetë.

Ndoshta Çezare ka të drejtë: jam me gjithë mend një vajzë shumë e egër! Pamja ime e tërbuar e lëkund

Tomazon, që zbythet, duke më lejuar të shkas e të largohem prej tij. Ai mbetet aty pa lëvizur, i shtangur në vend, me krahët e kryqëzuar në gjoks. Ngrysët, si një fëmijë i llastuar që i gërthet e ëma. Perëndi, sa ndryshe është nga ai që kujtoja unë. Kur ishim bashkë e idealizoj, duke i anashkaluar të gjitha ato herë dhe, tek i kujtoj, them se paskan qenë të shumta, kur është sjellë si maskara i poshtër. Truri im, i trashur e i trulllosur nga dashuria, ia fshinte çdo të metë.

Por, tani mjaft.

Më ka ardhur në majë të hundës të ndihem keq për faj të tij. Askush nuk ka pasur kurajën deri sot të më quajë kurvë.

- Ti je një maskara i ndyrë. - E shtyj që ta largoj. - Të paska dënuar yt atë, mirë ta ka bërë, se e meriton. Më le për një budallallëk, more dhe shokët me vete. Doje patjetër të të shihnin se je nga ata që kur lë njëren gjen shpejt tjetrën, ë?

Tomazoja bëhet gati të flasë, por unë ia pres fjalën: - Çfarë kujton, se nuk e kam vënë re atë kaçurrelsen në universitet, atë që ia shihje gjithnjë prapanicën? E hodhe në rrjetë, ë?

Ai ngërdheshet gjasme i bezdisur pa masë: ylli i detyruar pa dëshirë të durojë skenat e xhelozisë së fanseve të tij. Zot, po si është e mundur që m'u mor mendja prej këtij farë tipi? Pinjoll i degraduar i një pjesëmarrësi që kërkon partnere te emisioni *Burra dhe Gra* dhe i modelit të flokëve të Justin Bieber-it.

- Ti ke qenë gjithnjë akull e ftohtë, - thotë. - Para se të mundja të të puthja duhet të të bija në gjunjë!

Kushedi, para se të bënim dashuri do të kërkoje të të propozoja për martesë. Ke dhe kurajë e ankohesh se shikoja të tjerat. - Sytë i ndizen nga një dritë ligësie dhe dora i lëviz me të shpejtë. Më kap fort kyçin. - Nuk duhet të më vije në sherr me prindërit. Aspak!

- Më lësho, - i them, por zëri nuk më del dhe aq autoritar dhe Tomazoja nuk lëshon pe. Unë hedh sytë përreth, për ndihmë. - Po më vret.

- Je një ftohtësirë e dreqit. - Më përdredh kyçin e dorës, duke më shkaktuar dhimbje të fortë. - Por, ka një mënyrë për të vënë në vend gjërat. Që të ma paguash atë që më bëre.

Tani m'u fut frika. Zemra më rreh fort dhe, edhe sikur të kisha shokët e mi të klasës afër, e di se asnjëri nuk do të luante as gishtin. Edhe sikur ta vinin re atë që po ndodhte nuk do t'i kundërviheshin dikujt si Tomazoja.

- Më lësho! - tërheq krahun. - Më lësho, po të them!

Një makinë ndalon gozhdë në krah të trotuarit, pikërisht ngjitur me ne. Rrotat vërshtëllajnë dhe në ajër përhapet era e rëndë e fërkimit të gomave mbi asfalt. Tomazo, i trembur se mos makina i hipte përsipër, bëri një kërcim prapa dhe më lëshoi dorën.

- Racë idioti! - ulërin, - shiko ky budallai...

Ndërkohë që fërkoj kyçin e dorës, si unë ashtu dhe Tomazo kthehem nga drejtuesi i makinës, të cilit i shohim vetëm siluetën përmes xhamave *fumé*. Mbi karrocërinë e shndritshme e të zezë shquhet simboli i rumbullakët i *BMW*-së. Këtë makinë e kam parë diku...

Dera hapet vullshëm para meje. Te vendi i shoferit është ulur Çezare. Shikimi i tij kalon sa nga dora ime rreth kyçit që më dhemb sa te fytyra e Tomazos. Dhe, në këtë çast, për asgjë në botë nuk do të dëshiroja të isha në vendin e ish-të dashurit tim: sytë e zinj të Çezares janë si dy puse në flakë.

Ai vë dorën në ndenjësen pranë: - Eja, - më thotë, me zë të thellë. Me ton të thatë, por mbrojtës.

Nuk pres ta përsërisë: vrapoj dhe futem në makinë. Mbyll derën duke e përplasur dhe duke fshirë nga shikimi fytyrën e skuqur dhe të turbulluar të Tomazos.

Mbuloj me duar fytyrën time.

Sytë po më mbushen me lot dhe faqet më përvëlojnë nga turpi. Është hera e parë që dikush më trajton kështu. Është hera e parë që më fyen dhe më kërcënon në këtë mënyrë. Dhe më ndodh përpara shkollës, një vend ku duhet të ndihem e sigurt. Dhe, ai që më trajtoi kaq keq ishte ish-i dashuri im. Një njeri tek i cili kisha besim dhe që besoja se e dashuroja.

Një dorë më vendoset mbi kofshë, një prekje e vendosur, por qetësuese. Ngre sytë. Çezare më vështron me vëmendje në fytyrë dhe merr shprehje të ëmbël, më duket se përsëri ai po më sheh si mackën e lagur.

- Je mirë?

- Nisu, të lutem, - i përgjigjem, duke ulur kokën. - Dua të iki prej këndeje.

Çezare shtyp gazin dhe makina hidhet përpara, duke e lënë pas liceun “Ludovico Ariosto”.

BMW-ja lëviz me shpejtësi dhe në heshtje nëpër rrugët e Romës, si një gjarpër që shket përmbi kalldrëmet pa lënë gjurmë. Çezare nuk ka shqiptuar më asnjë fjalë, por mjafton prania e tij që unë të ndihem e sigurt, e mbrojtur përbrenda nga një flluskë e padepërtueshme, që më shkëput nga bota. Më duket sikur po pulsoj në një hapësirë pa kohë.

Ngadalë, zemra i ngadalëson rrahjet dhe mundem të gëlltis lëmshin që më është mbledhur në fyt. Marr frymë gjatë të qetësohem dhe përpiqem të zbatoj këshillën e nënës sime: përfytyroje ngjarjen negative të ditës si një tymnajë helmuese dhe shfryje përjashta; merr frymë dhe nxirre frymën për të zbrazur mushkëritë nga zifti dhe mendjen nga mendimet e këqija.

Nuk jam e bindur se kjo funksionon qind për qind, por në fakt jam më mirë, mundem edhe të shikoj nganjëherë nga dritarja: muret e kafta dhe hijerënda të Castel Sant'Angelo-s parakalojnë anash nesh; po ecim buzë Teveres dhe për çudi ka pak trafik. Por, po largohemi edhe nga shtëpia ime. Nëse do të më duhet të kthehem më këmbë më duhet të eci nja një orë të mirë, shpresoj që Çezare të më shoqërojë në kthim.

Përkulem dhe kërkoj në çantë. Nxjerr celularin. Ora është tre. Duhet të isha në shtëpi me kohë.

- Duhet të njoftoj mamanë, - them. - Sot nuk ishte në punë. Me siguri më ka pritur për drekë.

Nuk e di përse po justifikohem me Çezaren. Ndoshta kam vetëm dëshirë t'i dëgjoj tingullin e zërit. Por ai duket në paqe me veten pa hapur gojë, me

duart në timon, me pamjen e qetë. Në të vërtetë, nuk e di nëse ma ka ënda të flas me mamanë në telefon, ndërkohë që jam në makinë me të.

- Ah, dreqin, më paskan mbaruar paratë, - gënjej, duke bërë gjoja sikur po flas me vete. - E mirë, se i dërgoj mesazh.

Pasi e kryej detyrën si vajzë e mbarë dhe e kujdesshme, e fus përsëri celularin në çantë. Gishtërinjtë prekin lëkurën e kadifenjtë të ndenjësës. Ka aromë të mirë, sikur sapo të jetë blerë. Alesandra më ka treguar se Çezares nuk i mungojnë paratë, madje duket se familja e tij është në gjendje të mirë. Por, nuk më tha se çfarë bëjnë prindërit e tij e nëse Çezare merr pjesë në veprimtaritë e tyre.

E vështroj me bisht të syrit. Duket se ngarja e makinës e çlodh dhe në lëvizjet e tij nuk vërehet asnjë gjurmë e vogël nervozizmi. Kur rrotullon timonin në një kthesë të fortë, nga bluza i del edhe pak nga tatuazhi që i lëpin veshin e djathtë: një bimë zvarritëse, e cila me siguri i mbulon të gjithë shpatullën.

- Faleminderit që më shpëtove, - i them.

- Nuk ka përse.

Mezi sajoj një buzëqeshje. - Qëpari m'u duke se flisje më shumë. Te shkolla, po them. Te korridori.

Buzëqesh edhe ai dhe gropëza si gjysmëhëne krijohet pranë buzëve. - Askush nuk ka më fuqi të flasë pas gjashtë orësh mësim.

Qesh. Me thënë të drejtën, pa shkarkimin e adrenalinës në takimin me Tomazon, tani edhe unë do të zvarritesha si zombi.

Por, në qoftë se do të rrimë pa folur gjatë gjithë udhëtimit, gjendja do të bëhet shumë shpejt e sikletshme. Çezare duket se nuk ka ndër mend as të ndezë radion e makinës, që, për nga madhësia e kutive, duhet të jetë mjaft e mirë. Do të merrja edhe celularin e do të vija kufjet, për të dëgjuar Ariana Granden deri në shtëpi, por më duket sjellje e paedukatë të veproj ashtu, kur shoku yt po bëhet taksist për ty!

Meqë ra fjala... nuk i kam thënë akoma se ku banoj dhe kam dyshimet e mia se nuk do të përfundoj dot në shtëpi me këto varavinga. Mos ia ka dhënë Alesandra adresën time? Jo, nuk është në stilin e saj. Ajo ka mendimin e saj të përcaktuar për Çezaren dhe nuk do t'ia jepte mundësinë që t'ia linte në dorë një vajzë për së mbari dhe të virgjër për ta shoqëruar deri në shtëpi.

Por jam edhe e sigurt se, në qoftë se Çezare do ta dinte se ku e kam shtëpinë, tani do të ishim atje. Nuk ma ha mendja aspak se ai po humb kohë me mua më kot: më shpëtoi nga një problem vetëm se i erdhi keq, njësoj si një mace që laget nën shi; do të ishte sjellë kështu me çdo vajzë që do të gjendej në vështirësi. Edhe me vetë Alen. Unë nuk jam ndonjë e veçantë.

Hap gojën për t'i thënë adresën, por Çezare frenon dhe parkon përpara se unë të nxjerr fjalën nga goja:

- Më duhet të shkoj në shtëpi, - më thotë, me vështrimin përpara. - Shpresoj se nuk të vjen keq që po të them të zbrësësh këtu.

E shikoj e shastisur. Si kështu, pak më parë hiqesh si kavalier dhe tani më lë në mes të rrugës?

Çezare ul dritaren nga ana ime dhe më tregon një vend diku në fund të rrugës. - “Largo Argentina” nuk është larg, vetëm pesë minuta. Prej aty mund të marrësh autobusin për në Termini a deri ku e ke shtëpinë.

Shtrëngoј dhëmbët. - E di se ku është “Largo Argentina”.

Marr çantën *Eastpak* dhe e hedh në sup, tek dal nga makina. Mbyll derën dhe e vështroj Çezaren përmes dritares së hapur.

- Edhe një herë faleminderit për shoqërimin.

Fjala e fundit më mbetet në gojë, sepse Çezare ka ikur tashmë. *BMW*-ja parakalon nja dy makina të bllokuara nga trafiku dhe zhduket pas një kthese të përpjetë të rrugës... duke kaluar kundërvajtje! Nuk e kisha vënë re se ai e ngiste makinën në mënyrë aq të rrezikshme.

- Oh, punë dreqi! - mërmëris dhe ia fus me shkelm një kanoçeje bosh *Fanta*, që rrokulliset nëpër trotuar. Nuk arrij ta besoj! Në fillim Tomazoja e pastaj ky. Të gjithë më afrohen e pastaj më lëshojnë, kur dhe si të duan ata.

Po përse? Mos them ndonjë gjë të gabuar? Apo mos vallë fytyra ime prej vajze të mbarë i bezdis kaq shumë? Çezare u soll vërtet shumë çuditshëm. Më parë, në korridor, më la të kuptoja se e kishte mendjen tek unë, gjë që u vërtetua kur më shpëtoi nga kthetrat e Tomazos. Por, pastaj më trajton si të huaj dhe në fund nuk merr as mundimin të më shoqërojë e më lë në një stacion autobusi. Nuk lodh gojën as të më japë një shpjegim!